காஞ்சி

நிறுவனர்: அண்ணாதுரை

19—12—71

★

உள்ளே......

குற்றவாளி, அமெரிக்காவே! (தலையங்கம்)

கடமையாற்றிட! (அமரர் அண்ணா)

ஏனில்லை உரிமை? (சிறப்புக் கட்டுரை)

சோழமாதேவி (தொடர்கதை)

விலை 25 காசு

கொடி தினத்தன்று இராணுவ வீரர்களின் குடும்ப நலன்களுக்காக முதல்வர் அவர்கள் நிதி அளித்து, கொடி பெறுகிறார்.

படை திரட்டும் பக்தர்களே! (5)

ஏனில்லை உரிமை?

'ஏனில்லை உரிமை' என்று தியாக பூமி கட்டுரையாளர்களைக் கேட்க வேண்டிய கேள்வியை ஒரு கவிஞரைப் பார்த்துக் கேட்க வேண்டியதாகிவிட்டது. யாரந்த கவிக்குயில் என்று கேள்வியெழும்புவதற்குள் நானே கூறி விடுகிறேன்... அவர்தான் கவிஞர். கா.மு. ஷெரிப். யாரிந்த ஷெரிப் என்று கேட்டாலும் கேட்டு விடுங்கள்... ஆனால் ஷெரிப் கவிஞரா என்று மட்டும் கேட்டுவிடாதீர்கள். ஏன்? அவர் தன் கையெழுத்தையே கவி. காமு. ஷெரிப் என்று தான் போடுவார். வேண்டுமானால் இது இந்நாட்டின் தலைவிதி என்று சொல்லிவிடுங்கள்.

தமிழ், தமிழன், தமிழகம் என்று காலகாலமாய் முழக்கமிட்டு வரும் திரு. ம. பொ. சி. அவர்களின் கழகச் சோலையில் இந்தக் கவிக் குயிலின் கானத்தைக் கேட்ட நினைவும் சிலருக்கு இருக்கலாம். நிலத்தியல்பால் நீர் திரிந்ததுபோல் சேர்ந்த இனத்தியல்பால் உணர்வு திரிந்த இவரின் கவிதை யொன்றினை 5—12—71 ஆனந்த விகடன் இதழில் காணவேண்டிய பேறு கிடைத்தது. "இறைவனுக்கு ஏற்ற மொழி எது?" என்ற தலைப்பில் ஏழு எண்சீர் விருத்தங்களைப் படைத்து, விடையினையும் அவரே தந்துள்ளார். எல்லாவற்றினையும் கடந்தவன் என்று சொல்லுகிறார்களே, அந்த இறைவன்... இந்திய நாட்டு இறைவனை மட்டும் கூறுகிறேன்......அந்த இறைவன் எனக்கு ஏற்ற மொழி இதுதான் என்று மட்டும் சொல்லியிருப்பாரேயானால் ஷெரிப் போன்றோரின் வாதங்களைக்கேட்கும் வாய்ப்பு இல்லாமல் போயிருக்கும்!! நல்ல வேளை; இறைவன் நம் பக்கத்தில் தான் இருக்கிறார்.

அர்ச்சனை மொழி பற்றித் தன் கருத்தைத் தலையங்கம் எழுதிக் காட்டாத விகடன் ஷெரீப் அவர்களை விட்டு தன் குரலை முழக்கச் செய்திருப்பானேன்? ஏன் இந்தக் கூடுவிட்டுக் கூடு பாயும் வேலை? போனால் போகிறது; சொல்லுகிறேன்!! அரை குறைத் தமிழன் ஏடொன்று கவிஞர் ஒருவரின் கவிதையைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருகிறது; விற்பனை கூடுமல்லவா அந்த ஏட்டுக்கு. உடனே விகடனாரும் ஒரு கவிஞரைப் பிடித்துக் கவிதையைப் பெற்று, வாரந்தோறும் வெளியிட்டுத் தமிழ்த் தொண்டு செய்யப் புறப்பட்டு விட்டார். சூத்திரச் சுரதாவின் கவிதையைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டால் சும்மா இருக்க முடியுமா சிலரால்? எங்கெங்கு மோதினார்களோ 'சோ' ஒரு கவிஞரானார்; இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு 'சோ' செய்த தொண்டுக்கு விகடனார் தமிழிலக்கிய உலகின் சார்பில் அவருக்கு நன்றி கூறினார். அத்தோடு சுரதாவுக்கு ஈடு 'சோ'தான் என்பதையும் நிலைநாட்டினார். உவமைக் கவிஞர் சுரதா அவர்கள் அர்ச்சனை மொழி தமிழே என்று ஒரு கவிதையைக் கொடுத்துவிட்டார்!! விகடனாரின் விழி பிதுங்கிவிட வேறு வழியின்றிப் போட்டுவிட்டார்!! அதன் பின் எந்தெந்த தேவாதி தேவர்கள் எல்லாம் படையெடுத்தார்களோ?

— பொடியன் —

"ஆனந்த விகடனில் தமிழுக்கு ஆதரவா?" என்ற கேள்விக் கணைகள் எந்தெந்த அடுப்பங்கரைகளில் இருந்து புறப்பட்டனவோ மூன்று வாரங்களுக்குப் பிறகு கவிஞர் ஷெரீபின் கவிதை விகடனில் வெளியிடப்பட்டது. தன்னைத் தேடிவந்த தனலட்சுமியைக் கவிஞர் விட்டு விடுவாரா? அர்ச்சனைக்குத் "தமிழ் வேண்டும் என்கின்ற அழுத்தமான கர்ச்சனையைக் கவியாக விகடன் தன்னில் கண்டிட்டேன்" என்ற பீடிகையோடு, அர்ச்சனை மொழி தமிழே என்பவர்களை ஒரு பிடி பிடித்து விட்டார்.

தேவாரம், திவ்யபிரபந்தப் பாடல்களைச் செவிகளில் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டோம் என்று அரனும் சொல்லவில்லை; அரியும் சொல்லவில்லை.

காமு-ஷெரிபார்தான் இப்படிக் கூறுகிறார்.

"நாவினிக்கத் தமிழ்பாடி இறை வணக்கம், நடத்துவதை யார் தடுத்தார்? வரலாறு ஏது?"

இப்படிப் பாடியவரும் இவரே தான்.

"என்னப்பா நீ, அர்ச்சனைமொழி அருந்தமிழே என்பதற்கான ஆதாரங்கள் எவ்வளவு அழகாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்: கவிதைத் துடிப்போடு தன் கருத்தைச் சொல்லியுள்ள கவியைப் பழி தூற்றலாமா? "என்று சிலர் கேட்க நினைக்கலாம். நீங்களென்ன...? நானும் அப்படித்தான் எண்ணுகிறேன். ஆனால், கவிஞர் இத்துடனல்லவா நின்றிருக்க வேண்டும். இத்துடன் நின்றிருந்தால் விகடனாரின் பொன் முகத்தில் புன்னகையைப் பார்க்க முடியாதே. அதற்காக, இவ்வாறெல்லாம் "கூவுவதால் உண்மைதனை மறைக்கப் போமோ? குதர்க்கத்தால் நன்மை என்றும் விளைவதுண்டோ" என்று அர்ச்சனை மொழி தமிழே என்போரின் வாயை அடக்க முயன்றுள்ளார் கவிஞர்; வாழட்டும்!!

தமிழ்க் கவிஞர் ஷெரிப் அவர்கள் அர்ச்சனை மொழியாக சமஸ்கிருதமே இருக்கவேண்டும் என்பதை, எடுத்த எடுப்பிலேயே சொல்லாமல், இறுதியாக முத்தாய்ப்பு வைப்பது என்பார்களே அதுபோல, "பந்தமிகு மதத்தின் பொது மொழியாய் உள்ள, பழம் பெரிய வட மொழியாம் தெளிவோம் தேர்ந்து" என்று கூறியுள்ளார்.

இந்தியாவின் தேசிய மொழி இந்தி என்பார்களே, அதுபோல் மதத்தின் பொது மொழி சமஸ்கிருதம் என்கிறார் இவர். இந்து மதத்தின் பொது மொழி சமஸ்கிருதம் என்பதால் இந்துமதக் கோயில்களில், இந்துதெய்வங்களை, இந்தியர்கள் அனைவரும் சமஸ்கிருதத்தில்தானே அர்ச்சனை செய்ய வேண்டும் என்பது இவருடைய வாதம். அத்தோடு இவர் நின்றாரா? இல்லை!! இந்தியாவின் ஒருமைப் பாட்டிற்கும் இதுதான் வழி என்கிறார். பழுத்து உதிர்ந்துபோன சருகுவாதங்களைக் கோத்து மாலையாக்கிக் காட்ட விரும்பும் கவிஞருக்கு நம் ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள்!!

(4-ஆம் பக்கம் பார்க்க)

காஞ்சி

நிறுவனர்: அண்ணாதுரை

ஆண்டு சந்தா ரூ. 13 ஆறுமாத சந்தா ரூ. 6-50

மலர் 8 | 19—12—71 | இதழ் 23

குற்றவாளி, அமெரிக்காவே!

24—10—71-ஆம் நாளைய 'காஞ்சி'யில் வினுவொன்றுக்குப் பதிலாக "அமெரிக்காவையே எதிர்காலத்தில் நிராகரிக்க வேண்டிய நிலைமை யேற்பட்டாலும் ஏற்படலாம்" என்று குறிப்பிட்டிருந்தது, இத்தனைச் சீக்கிரம் உண்மையாகி விடக்கூடும் என்று அறியும்போது, நமக்கே வியப்பு ஏற்படத்தான் செய்கிறது.

பாகிஸ்தான், இந்தியாமீது போர்த் தொடுத்து இரு கிழமைகளாகி விட்டன. இதன் விளைவை பாகிஸ்தான் சரியானபடி அனுபவிக்கும்படியாக நமது படையினர் செயல்பட்டு வருவதனை உலகம் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டே வருகிறது.

பெரும்பான்மை நாடுகளின் நல்ல மனங்கொண்டோர், பாகிஸ்தானின் சர்வாதிகார - போர் வெறி பிடித்த அதிபர் யாகியாகானின் திமிர் பிடித்த செயல்களையும், வாதங்களையும் கூர்ந்து கவனித்து, யாகியாகானே குற்றம் செய்தவர் என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் வாழும் சில நாடுகளின் அரசுப் பொறுப்பிலிருப்பவர்கள் அந்த உண்மையின் பக்கம் வந்து நின்று, நிலைமைகளை ஆராய மறுத்து, இந்திய ஜனநாயகத்துக்கும், ஆதிபத்திய உரிமைக்கும் மாறான கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கின்றன என்பதை எண்ணும்போது, நல்லவர்கள் மனம் வருந்தாமலிருக்கமாட்டார்கள்.

இதற்கு ஆதாரமாக, ஐ.நா. மன்றத்தில் இந்தியா - பாகிஸ்தான் போர் நிறுத்தப்பட்டு, படைகள், பழைய இடத்துக்கு வாபஸ் பெறப்பட வேண்டும் என்று கொண்டு வரப்பட்ட தீர்மானமும், அது மூன்று தடவைகளும் ரஷ்யாவினால் 'வீட்டோ' செய்யப்பட்டிருப்பதுமே சான்றுக்குப் போதும்.

இந்த எரிச்சல் காரணமாக என்று மட்டும் சொல்ல முடியாது—பாகிஸ்தானில் ஒரு ஜனநாயக ஆட்சி மலர்ந்துவிடக்கூடாது என்பதிலே பல்லாண்டுக் காலமாகவே சர்வஜாக்கிரதையுடன் செயல்பட்டு வரும் காரணத்தாலும்கூட — அமெரிக்கா இப்போது வங்கக் கடலுக்கு தமது பெரிய போர்க் கப்பல்களை அனுப்பி வைத்திருக்கிறது.

இந்தச் செயல், எவ்வளவு சிறுபிள்ளைத்தனமானது என்பது மட்டுமல்லாமல், எத்தனை விவேகமற்ற தன்மை—ராஜ தந்திர உணர்வற்ற போக்கு என்பதையும் கண்டு இந்திய மக்கள் எள்ளி நகையாடத்தான் செய்வர்.

பல்வேறுபட்ட எதிர்ப்புச் சூழல்களுக்கிடையே இந்தியப் படையினர், இப்போது பாகிஸ்தானை எதிர்த்து இரு முனைகளில் தாக்குதல் நடத்தித் தீர வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்கு ஆளாகி இருக்கும் போது, அமெரிக்கா, கடல் பகுதியில் சில போர்க் கப்பல்களை நிறுத்திவைப்பது என்றால், அதற்காக அமெரிக்கா எந்தக் காரணத்தைக் கூறினாலும், அரசியல் பார்வையாளர்கள்-அறிஞர்கள்ஆகியோருக்குத் தெளிவாகப் புலப்படும் காரணம், "பாகிஸ்தானுக்குத் தைரியமூட்டும் ஒரு நடவடிக்கையே இது" என்பதுதான்.

"அமெரிக்காவின் இந்த நடவடிக்கை குறித்து, இந்தியா சலசலப் படைய வில்லை"

—என்று இந்தியப் பிரதமர் எடுத்துக் காட்டியிருப்பதைப் போலவே, இந்திய மக்களும் கவலைப்படத் தேவையில்லை.

ஏனென்றால், அமெரிக்க அதிபர் நிக்சனின் இந்தக் கோமாளித்தனமான போக்கு பற்றி, நிக்சனிடமே தெளிவாக எடுத்துக் காட்டி இருக்கிறார் பிரஞ்சு அதிபர் பாம்பீடு.

இந்த நடவடிக்கை மட்டுமல்ல—

"இந்தியா-பாகிஸ்தான் போரில் யு. எஸ். கொள்கை சரியானதல்ல"

—என்றே அவர் நிக்சனிடம் எடுத்துக் காட்டி இருப்பதாக பி. பி. சி. செய்தி தருகிறது.

இவை போன்ற எடுத்துக் காட்டுக்களாலும், அறிவுரைகளினாலும் நிக்சன் நிருவாகம், புத்திவரப் பெற்றுவிடப் போவதில்லை.

ஏழரைக்கோடி மக்களின் சுதந்திர உணர்வுக்கு மாறாக, ஒரு மிருக வெறிகொண்ட சர்வாதிகாரியின் பக்கம், ஒரு ஜனநாயக அரசு சாய்கிறதென்றால், நீதிதேவன், வெகுநாளைக்கு வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டான்! வியட்னும் அனுபவத்தைப் போல, இன்னோர் அனுபவத்தையும் அமெரிக்காவுக்குக் காட்டத்தான் போகிறது உலகம்.

என்றாலும் இப்போதைய இந்தக் கெடுபிடியைத் தொடர்ந்து சீனாவும் ஒருபுறம் வாலாட்டக் கிளம்பி விட்டதென்று அவ்வப்போது வருகின்ற செய்திகளும், இந்த அநீதிப் போக்கை கண்டித்து ரஷ்ய அரசு, அவ்வப்போது உலகத்தை எச்சரித்துக்கொண்டிருப்பதையும் ஒன்றாய்க் கூட்டி, ஆழச் சிந்தித்தால், இப்போதே இந்தியா-பாகிஸ்தான் போர், இந்தியா-பாகிஸ்தானுக்குரிப் போராக மட்டும் இருந்து விடாது; ஒரு உலகப் போருக்கு அமெரிக்கா வழி கோலி விடக்கூடும் என்றே கவலைப்பட வேண்டியிருக்கிறது.

உண்மையில் நிலைமை, அப்படி மாறுபட்டு விடுமானால், அது அகிலம் முழுவதுக்குமே ஒரு துர்ச்சகுனமாகத்தான் நிச்சயம் இருக்கும். அதற்குரிய குற்றவாளி—அமெரிக்காதான் என்றுதான் சொல்ல நேரிடும்.

★

பண்டம் பதுக்காதீர்; பாமரரை வதைக்காதீர்

(2-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இந்து மதத்தார் வாழும் நாடு இந்தியா; எனவே நாட்டின் ஒருமையென்றால் ஒரே மதம் மட்டில் இருக்க வேண்டும் என்றால், இயேசு மதமும், இஸ்லாம் மதமும் என்னாகும்? மாதா கோயிலும் மசூதியும் இல்லாமற் போகுமே; ஒப்புவாரா கவிஞர்?

பல மொழிகள் இருக்கும் வரை இந்தியா எப்படி ஒரு நாடாகும்? எனவே இந்தியாவின் தேசிய மொழி எனும் பெருமை பெற்ற இந்தி ஒன்றே இந்நாட்டின் எழுத்து மொழியாக, பேச்சு மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்றால், நாட்டு மொழிகள் எல்லாம் சுடுகாட்டுக்குப் போய் விடுமே, ஏற்பாரா கவிஞர் ?

இப்படிப்பட்ட வேற்றுமைகளுக்கிடையேயும் ஒற்றுமையாக இருப்பதுதானே இந்தியாவின் பெருமை என்றுதான் கவிஞர் சொல்வார் என்று நினைக்கிறோம். அதுதானே உண்மையென்றால், மத ஒருமைக்கும் இது பொருந்தாதா? பல அர்ச்சனை மொழிகள் இருந்தும் ஒற்றுமையாக இருப்பது தான் இந்து மதத்தின் பெருமை என்று ஏன் நாம் கருதக்கூடாது!! எத்தனையோ பேதங்கள்; எத்தனையோ வேற்றுமைகள்; எத்தனையோ மனமாற்றங்கள்; இருப்பினும் பகைவன் வருகிறான் என்றால் எல்லாரும் இந்நாட்டினரே என்று எழுகிறோமே இது ஒருமையல்லவா? இது ஒற்றுமையல்லவா? இந்த நிலையை உண்டாக்கியது எது? மத ஒருமையா? இல்லையே!!

ஒருமையும், ஒற்றுமையும் உள்ளத்தைப் பொருத்ததேயன்றி வேறெந்த வெளிவேடங்களைப் பொருத்ததல்ல என்பதை உணர்ந்தால்தான் "உறவுக்குக் கைகொடுப்போம்; உரிமைக்குக் குரல் கொடுப்போம்" என்ற தத்துவத்தின் உண்மை புரியும். அர்ச்சனை மொழிப் பிரச்சனையும், கால காலமாக இழந்துவிட்ட, எவராலோ பறிக்கப்பட்ட உரிமையை மீட்கும் மானப் பிரச்சனைதான் என்பதை எந்தக் கவிஞராலும் மறுக்க முடியாது.

மத ஒருமையென்று மயக்க நினைக்கும் கவித் திலகம் எழுதிய தன் கவிதையை அருள் கூர்ந்து திரும்பவும் படித்துப் பார்க்கும்படிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம்.

"இந்துமதக்கோயிலிலே ஓரினத்தார் சொந்த மொழி கொண்டு பொது வழிபாடென்றால், சொல்லிடுவேன் இந்து என்ற ஒருமை மாயும்" என்னும் கவிஞர் பெருமானே! பல இனத்தார்களைக் கொண்டதுதான் இந்தியா என்பதை ஒப்புக் கொள்ளும் தாங்கள் 'இந்தியர்' என்பதற்குக் கொடுக்கும் விளக்கம் என்ன? பலமொழிகளைப் பேசும் போது கெட்டுப்போகாத ஒருமை, பல தெய்வங்களைக் கொண்டாடும்போது விலகிப் போகாத ஒருமை பல மொழிகளால் அர்ச்சனை செய்யும் போது மட்டும் எப்படி மாயும் என்னும் கேள்விக்குத் தங்கள் விடையென்ன? தங்களின் கருத்துப்படி இந்தியாவில் வாழும் இஸ்லாமியர் அரபி மொழியில் இறைவனை வணங்கும் போதும், கிருத்துவர்கள் இலத்தீனில் கடவுளைத் தொழும்போதும், புத்த மதத்தினர் பாலிமொழியில் போற்றும்போதும் இந்தியாவின் ஒருமை உயிரோடுதானே இருக்கும்!! இஸ்லாமியரும், ஏசு மதத்தாரும், புத்த நெறியினரும் இந்துக்கள் அல்லவே என்று சொல்வீர்களா? அதாவது இந்து மதத்தினர் அல்லர் என்று சொல்வீர்களா? சொன்னாலும் சொல்வீர்கள்!! ஆனால் இந்தியர்கள் அல்லர் என்று சொல்லமாட்டீர்கள் அப்படியென்றால், பல மதத்தினரின், பலவகையான தெய்வ நெறிகள் இருக்கும் இந்தியாவின் ஒருமைப்பாடு கெடாதது போல, பல மொழிகளின் அர்ச்சனை வகையால் இந்து மதத்தின் ஒருமைப்பாடு கெடாமல் இருக்காதா! புத்த மதமும், சமண மதமும் இந்தியாவில், இந்தியர்களால் உருவாக்கப்பட்டவைதாம் என்பதையும் நினைவிற் கொண்டு கவிஞர் ஷெரிப் அவர்களே! பதில் கூறுங்கள்!! இந்துமத ஒருமை என்கிறீர்களே, கவிஞரே! காசியில் இருக்கும் கோயிலும், காஞ்சியில் இருக்கும் கோயிலும் உருவத்தில் ஒன்றுதானா? காசியில் இருக்கும் வழிபாட்டு முறையும்; காஞ்சியில் இருக்கும் வழிபாட்டு முறையும் ஒன்றுதானா? இமயமலைச் சாரலில் படைக்கப்படும் பொருளும், கன்னி முனையில் படைக்கப்படும் பொருளும் ஒன்றுதானா? வட புலத்திலுள்ள தெய்வ உருவங்களும் தென்னகத்து கடவுள் உருவங்களும் ஒரே அமைப்புகளைக் கொண்டுதான் விளங்குகின்றனவா? என்ன கவிஞரே! இப்படி ஒரே சமயத்தில் ஓராயிரக்கணக்கான வேறுபாடுகளும், மாறுபாடுகளும் இருக்கும்போது அழியாத ஒருமை, பல அர்ச்சனை மொழிகள் இருப்பதால் மட்டும் அழிந்து போகுமா?

ஒரே ஊரில் உள்ள கோயில்களிலேயே வழிபாட்டு முறைகளில் எத்தனையோ வேறுபாடுகளைக் காணும்போது உங்கள் மதஒருமையைக்கேட்டு எங்களுக்கு வியப்பாக உள்ளது.

இப்படிக் கேட்டமாட்டார்கள் என்று கருதித்தான் கவி. கா.மு. ஷெரிப் மதஒருமை கரடி விட்டிருக்கிறார். வடகலை, தென்கலை என்று வைணவ மதமே இரண்டுபட்டுள்ளது. வைணவ மதத்தின் ஒருமையைப் பாதிக்காதபோது, வைணவம், சைவம், என்றெல்லாம் நூற்றுக் கணக்காக இந்து மதமே சுக்கல் நூறாகக் காட்சி தருவது, இந்து மதத்தின் ஒருமையைப் பாதிக்காதபோது, சக்தி பெரிதா? சிவன் பெரிதா? என்றெல்லாம் சண்டையிட்டுக் கொள்வது இந்து மதத்தின் ஒருமையைப் பாதிக்காதபோது தமிழில் அர்ச்சனை செய்தால் மட்டும் பாதித்துவிடுமா? எடுத்ததற்கெல்லாம் ஒருமைப் பூச்சாண்டியைக் காட்டி மிரட்டிய காலம் மலையேறி விட்டது என்பதைக் கவிஞர் புரிந்து கொள்வது நல்லது.

இறைவனை வணங்குதல் என்பது மனிதனுக்கும் இறைவனுக்கும் இடையில் உருவாகும் இரண்டறக் கலக்கும் நிலையே தவிர, மத ஒருமையல்ல என்பதை உண்மையான ஆத்திகர்கள் ஒப்புக்கொள்வர். சமஸ்கிருதத்தில் அர்ச்சனை செய்யும்போது தமிழனுக்கும், தெலுங்கனுக்கும், பஞ்சாபிக்கும் புரியாததுபோல் ராமேஸ்வரத்துக்கு வருகை தரும் பிறருக்கு அர்ச்சனைத் தமிழ் புரியாமல் இருக்கட்டுமே!! புரியாத சமஸ்கிருத அர்ச்சனையால் தமிழன் இறைவனோடு ஒன்றுபட முடியுமென்றால், விளங்காத தமிழ்அர்ச்சனையால் ராமேஸ்வரத்து வரும் வங்காளி இறைவனோடு ஒன்றுபட முடியாதா? யாருக்குமே தாய்மொழியல்லாத, செத்த மொழி என்னும் சிறப்பிற்குரிய சமஸ்கிருதம் மதத்தின் பொதுமொழியாகி ஒருவருக்குமே ஒன்றும் புரியாமல் போவதைவிட, அவரவர்க்குப் புரியும் மொழியில் அர்ச்சனை செய்வதால் வரும் தீமையில்லையே!!

'M. Awat Ram' என்பவரால் எழுதப்பட்ட **'Essential' Knowledge for Students'** என்னும் புத்தகம் மலேயாவில் வெளியிடப் பெற்றுள்ளது. அந்தப்புத்தகத்தில் 154 ஆவது பக்கத்தில் உலகின் முக்கிய மதங்கள் என்ற தலைப்பில் இந்து மதம் ஆரியர்களால் உருவாக்கப்பட்டதென்றும், அம்மதத்தின் புனித வேதம் கீதையென்றும், புனித ஷேத்திரம் காசியென்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளதை கவிஞர்க்கும் காணிக்கையாக்க விரும்புகிறேன். இந்த உண்மையைக் கவி ஷெரிப் அவர்கள் ஒப்புக் கொள்வாரேயானால், சமஸ்கிருதம் அனைவர்க்கும் சொந்தம் என்று கூறத் துணியமாட்டார். அனைவர்க்கும் சொந்தமான ஆலயம்; அனைவர்க்கும் சொந்தமான மொழி என்பதெல்லாம் தமிழின் உரிமைக்கு வைக்கப்படும் நாட்டு வெடிகுண்டு என்றால், அப்படிச் சொல்பவர்கள் தமிழினத்தை இழிக்க நினைக்கும் நக்சலைட்டுகளே யாவர்- *

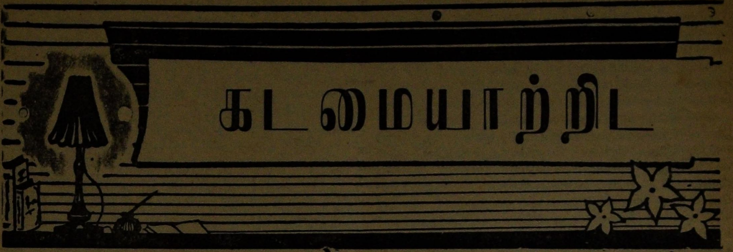

கடமையாற்றிட

தம்பி!

நாடே பாசறையாகி, இல்லங்கள் வீரக்கோட்டங்களாகி, பேச்செல்லாம் பரணியாகி வீரம் கொப்பளித்துக் கிளம்பி, பகைவர்களைப் பொசுக்கித் தள்ளிக்கொண்டிருக்கும் நாட்களைக் காண்கிறோம். பகைப் படைகள் சிதறி ஓடுகின்றன; டாங்கிகள் நொறுக்கப்படுகின்றன; அரண்கள் பிளந்தெறியப்படுகின்றன, ஆற்றல் மறவர்கள் அகிலம் வியந்திடும் வெற்றிகளை ஈட்டிக் குவித்தபடி உள்ளனர்; நேற்று வரை தயக்கம் காட்டிவந்தவர்கள் இன்று என்ன இவ்வளவு தீரச்செயல் புரிகின்றனரே, கொழுந்துவிட்டு எறிகிறதே அவர்தம் ஆற்றல் என்று எண்ணிப் பகைவர்கள் திகைக்கின்றனர்—அஞ்சா நெஞ்சினரான நம் படைவீரர்கள், மானம் காத்திடும் இந்தப் போரில் மகத்தான தீரம் காட்டி வருகின்றனர்—பாகிஸ்தானியத் தளங்களைத் தாக்கித் தகர்க்கின்றனர்; ஆணவக் கோட்டைகளை அழித்து வருகின்றனர்—எட்டுத் திக்கும் புகழ் முரசு கொட்டி வருகின்றனர்.

கவிகள் வேண்டும் வீரக்காவியம் புனைந்திட! அத்தனை வீரமிகு நிகழ்ச்சிகள் நித்த நித்தம் நடைபெற்று வருகின்றன, போர்க்களத்தில் என்று அமைச்சர் அளகேசன் கூறியுள்ளார்; அந்தப் பெருமித உணர்ச்சி இன்று நம் நாட்டினர் அனைவருக்கும் பொங்கிடும் நிலை!!

சீனப் படையெடுப்பின்போது நேரிட்டுவிட்ட சில சம்பவங்களைக் கொண்டு, இவர்கள் போரிடும் ஆற்றலற்றோர்—தாக்கிடின் தகர்ந்துபோவர்—என்று ஒரு தவறான எண்ணம் கொண்டனர் பற்பல நாட்டினர், துளியும் எதிர்பாராத நிலையிலும் முற்றிலும் பழக்கமற்ற சுற்றுச் சார்பிலும், சீனர்களைச் சந்திக்க வேண்டி நேரிட்டுவிட்டதால், நமது படையினர் திருப்பித் தாக்கிடும் நிலையினை முழு அளவில் பெற முடியாமற் போய்விட்டது; ஆற்றல் அற்றதாலே அல்ல; அஞ்சா நெஞ்சுடை வீரர்க்குக் குறைவு ஏற்பட்டுவிட்டதாலே அல்ல என்பதனை உணர முடியாதவர்கள் மமதை கொண்டனர், வீரமற்றவர்கள் என்று கருதிக்கொண்டனர்; இன்றோ, தவறு! தவறு! முற்றிலும் தவறு!! என்று அலறியபடி புறமுதுகு காட்டுகின்றனர், அனைத்துக் கட்சியினர் முதலமைச்சர் பக்தவத்சலனார் தலைமையில் நடாத்திய பேரணியில் தம்பி கருணாநிதி கூறியபடி, புதிய புறநானூறு இயற்றப்பட்டு வருகிறது. தாக்கிடத் துணிந்த பாகிஸ்தான் மட்டுமல்ல, தருக்குடன் கிடக்கும் வேறு நாடுகளும், நமது வீரர்தம் ஆற்றலை உணர்ந்துகொண்டு வருகின்றன.

எந்த ஒரு நாடும், தனது சிறப்பினை, இரத்தத்தால் மட்டுமே எழுதிக் காட்டிட வேண்டும் என்ற நிலையினை நாம் விரும்புபவர் அல்ல; அஃது வரவேற்கத்தக்கதுமல்ல, ஆதரிக்கத்தக்கதுமல்ல. ஒரு நாட்டின் சிறப்பு, அந்நாடு மக்களை எத்தனை நேர்த்தியாக வாழவைத்திருக்கிறது, பிற நாடுகளுக்கு எத்துணை நட்புணர்ச்சி காட்டுகின்றது, உலகம் மேம்பாடடைய மனிதகுலம் தழைத்திட, பண்பாடு மிகுந்திட எவ்வகையில் பணிபுரிந்து வருகிறது என்பதிலேயே இருக்கிறது. இதனை உணர்ந்து, உலகில் அமைதி நிலவிடவும், பூசலும் புகைச்சலும் அற்ற நிலை மலர்ந்திடவும், எத்தனை சிக்கலான பிரச்சினையாயினும், கலந்துரையாடித் தீர்த்துக்கொள்ளலாம், ஒருவரை ஒருவர் வெட்டி வீழ்த்திக் கொள்ளத் தேவையில்லை என்ற குறிக்கோளைக் கடைப்பிடித்து, எரிச்சலூட்டப்பட்ட போதெல்லாங்கூட உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு வந்ததனை, வலிவற்ற தன்மை என்றும் கோழைத்தனமென்றும் கருதிக்கொண்டு, படைகொண்டு தாக்கிட பாகிஸ்தானில் கொட்டமடித்துக் கொண்டுள்ள போர் வெறி கொண்டலையும் ஒரு கும்பல், துணிந்துவிட்டது. காஷ்மீரத்திலே 'பிடாரிகளை' ஏவிவிட்டு, பெருத்த புரளிகளைக் கிளப்பிவிட்டு, அமளி மூட்டிட முனைந்தது. அம்முறை பலன் தராதது கண்டதும், படையினரை சிறுகச்சிறுக முதலிலும், பிறகு பெரும் அளவிலும், புது முறைக் கருவிகளுடனும் அனுப்பி அமளி எழச் செய்துவிட்டது. எல்லை தாக்கப்பட்டது, நாட்டின் தன்மானம் தாக்கப்பட்டது; மெள்ள மெள்ள காஷ்மீரத்தையே விழுங்கிவிடத் திட்டமிடப்பட்டது.

இஃது, எந்த நேரத்தில்? கட்ச் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டு பிரச்சினைகளைப் பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என்ற கட்டம், ஏற்படுத்தப்பட்ட நேரத்தில்.

> சென்றமுறை பாகிஸ்தான் படையெடுத்த போது 19-9-65-இல் எழுதப்பட்ட இந்த மடலில், அயூப்கான் என்று வருகிற இடங்களில் யாகியாகான் என்றும், லால்பகதூர் சாஸ்திரி என்கிற இடங்களில் இந்திரா என்றும் மாற்றிக் கொண்டால் போதும் — இன்றைக்கு உலக நாடுகளது நிலை பற்றிப் புரிந்து கொள்ள முடியும் — ஒரே ஒரு வேறுபாடு; இப்போது அமெரிக்கா நமக்குச் சாதகமாக இல்லை என்பது தான் அது.

கட்சில் சமரசக் கோலம் புனைந்து காட்டிய அதேபோது காஷ்மீரில், படைகளை ஏவிவிட்டனர். இதனை அறமென்றோ, அறிவாளரின் அரசியலென்றோ, சர்வதேச நியதிக்கு ஏற்றதென்றோ, எவரும் கூறார். இது சதிச் செயல்! நன்னெறியை மறந்திடத் துணிந்திடும் தூர்த்தரின் முறை. இதற்கு ஒரே ஒரு பதில்தான் உண்டு—திருப்பித் தாக்குவது. குண்டுக்குக் குண்டு! தாக்குதலை முறியடிக்கத் தாக்குதல்! இந்தியா இதனைத்தான் மேற்கொண்டது.

லால்பகதூர், அவசரப்பட்டு அல்லது ஆத்திரப்பட்டு, இந்த முறையை மேற்கொள்ளவில்லை; சொல்லப்போனால், தாக்க வேண்டும்! தாக்கித் தகர்க்க வேண்டும்! கட்ச் ஒப்பந்தத்தைக் கிழித்தெறிய வேண்டும்! பாகிஸ்தானியத் தளங்களைத் தவிடு பொடியாக்க வேண்டும்! என்ற முழக்க மெழுப்பினர் பாராளுமன்றத்தில் பற்பலர்; அமைதி! அமைதி! பாகிஸ்தான் அதிபர்கள் அறிவை இழந்திட மாட்டார்கள்! ஆத்திரப்படாதீர்கள்!! என்று கூறி வந்தவர், லால்பகதூர். அவரே, இதுபோது, பாகிஸ்தான் போர் வெறியர்களின் கொட்டம் அடக்கிட, தாக்குவது தான் முறை என்று முடிவெடுத்தார் என்றால், நல்வழிகள் அனைத்தையும் பாகிஸ்தானிய அதிபர்கள் தாமாகவே, ஆணவம் காரணமாக அடைத்துவிட்டனர் என்பதுதான் காரணம். அப்போர் வெறியர்கள் தாமே மூட்டிக்கொண்டு விட்ட பெருநெருப்பில் வீழ்ந்து இன்று கருகிக் கொண்டுள்ளனர். தாங்கிக் கொள்ளத் தெரிந்த இந்தியாவுக்குத் தாக்கவும் தெரியும், எதிரி தலை தெறிக்க ஓடித் தீரவேண்டிய அளவுக்குச் செம்மையாகத் தாக்கத் தெரியும் என்பதனைத் தரணியே இன்று உணர்ந்துகொண்டு விட்டிருக்கிறது. உலக வல்லரசுகள் வியப்பால் வாய் பிளந்து நின்றிடத் தக்கவிதமான வீரப் போரிட்டு வெற்றிமேல் வெற்றி பெற்றவண்ண முள்ளனர் நமது படையினர்.

பீரங்கி வாயிலிருந்து வேக வேகமாகக் குண்டுகள் கிளம்பியபடி இருந்தனவாம், துளியும் அஞ்சாது, உயிரைத் துச்சமென்று எண்ணி, எப்படியும் பீரங்கிக் காரனை ஒழித்தே தீருவேன் என்ற உறுதி பூண்டு, எதிரே பாய்ந்துவந்து கொணடிருக்கும் குண்டுகளைப் பூச்செண்டுகளாக எண்ணிக்கொண்டு, மெள்ள மெள்ள ஊர்ந்து சென்று, கைவெடி குண்டு வீசி, பீரங்கி பிளந்து போகச் செய்தானும் ஓர் ஆற்றல் மறவன், நம் நாட்டு வீரன்! வாழ்க அவ்வீரன்! எந்நாடும் போற்றிடும் அத்தகு வீரத்தை! வெறி தலைக்கேறிய நிலையில், விமானத் தாக்குதலை நடத்தி மக்களை,—படையினரைக்கூட அல்ல—ஊர் மக்களைப் படுநாசமாக்கிட முனைகின்றனர் பகைப் படையினர்; நமது விமானப் படையினர் சுட்டு வீழ்த்துகின்றனர் அவ்விமானங்களை! விழுகின்றன, எறிகின்றன! கருகி விடுகிறது, விமானமும், அதனை நம்பிக் கிடந்திடும் வெறியரின் ஆணவமும்!! தீரச் செயல்கள் ஒன்றல்ல: பல; பலப் பல! வீரப் பதக்கம் பெற்று வருகின்றனர் பலர்; பெருமாள் எனும் தென்னவர் அவர்களில் ஒருவர்.

போதிராஜு எனும் மற்றோர் தென்னவர், குண்டூர் மாவட்டத்தினர் பாகிஸ்தானிய ஜெட் விமானத்தைச் சுட்டு வீழ்த்தியுள்ளார்; இருபத்திஐந்து வயதாம் இந்த வீரனுக்கு; வீரச் சக்கரம் பெற்றுள்ளான்.

தென்னகத்தவரான பொறியியல் வல்லுநர்கள்—ஒருவர் குறிப்பிடததக்கவர், பெயர் லட்சுமணன்—போர் முனையில் அரும் பணியாற்றி வருவதனையும், போர் முனையில் முன்னணியில், தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் எனும் தென்மொழி ஒலி கேட்டபடி இருப்பதனையும், போர் முனை சென்று செய்தி கண்டறிந்துள்ள இந்து செய்தியாளர் இ. கே. ராமசாமி பூரிப்புடன் தெரிவித்திருக்கிறார்.

டாங்கிப் படையை அவர்கள் மெத்தவும் நம்பிக் கிடந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. டாங்கிகளைத் தந்தவர்கள் அத்தனை தைரியம் கூறியிருந்திருப்பார்கள் போலிருக்கிறது. இந்த டாங்கிகளில் ஒரு பத்து உருண்டோடி வந்தால் போதும், இந்தியப் படையினர் விரண்டோடிப் போவார்கள், அத்தகைய பயங்கர ஒலி கிளம்பும், அவ்வளவு பலமாகத் தாக்கும் வலிவுள்ளவை என்றெல்லாம் கூறித்தான் அமெரிக்கா பாடான் டாங்கிகளைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இன்று அமெரிக்காவே அச்சம் கலந்த ஆச்சரியத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கிறதாம், பாடான் டாங்கிகள் பொடிப் பொடியாகி விடுவது கண்டு! பீரங்கிகளைக் கொண்டு தாக்குகிறார்கள், அந்த டாங்கிகள் பிளந்து போகின்றன; உருப்படியாக உள்ளவைகளிலே உள்ளவர்கள் உயிர் பிழைத்தால் போதுமென்று, டாங்கிகளைக் களத்திலே விட்டு விட்டு ஓடுகின்றனராம்!! டாங்கிப் படைகளைக் கொண்டு, எந்த முனையிலும் நமது படையினரின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்திட முடியவில்லை; சுற்றி வளைத்துக் கொண்டுள்ளன இந்தியப் படைகள் லாகூர் நகரினை, சியால்காட் தளத்தினை. தம்பி! இந்த மடல் உன் கரம் சேர்வதற்குள் என்னென்ன பாகிஸ்தானிய அரண்கள் பிளக்கப்படும் என்று கூறுவதற்கு இல்லை. ஒன்று தெரிகிறது, தெளிவாக; எந்தப் போர் முனையிலும் பாகிஸ்தானியப் படையின் கரம் ஓங்கி நிற்கவில்லை; எல்லா முனைகளிலும், வெற்றி தொடர்ந்து, படிப் படியாக நமது பக்கம் கிடைத்து வருகிறது. போர் முறை அறிந்தோர் கூறுகின்றனர், இதேவிதமான நிலையில் இன்னும் ஒரு திங்கள் கூடப் பாகிஸ்தானால் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது என்பதாக! காஷ்மீரப் பகுதியிலிருந்து கராச்சி வரையில், பாகிஸ்தானியப் படை பிளக்கப்பட்டு விட்டிருக்கிறது. தோற்றுப் போகப் போவது தவிர்க்க முடியாதது என்பது தெளிவாகத் தெரியத் தொடங்கிய பிறகும் பாகிஸ்தானிய போர் வெறியர்கள், அறிவுத் தெளிவு பெற்றார்களில்லை; ஆணவப்பேச்சை மறந்தார்களில்லை. கொக்கரித்தபடி உள்ளனர். காரணம்என்ன? தோல்வி மேல் தோல்விபெற்றுவரும் அவர்களைத் தூக்கிஎறிந்துவிடும் விதமான ஆத்திர உணர்ச்சி பாகிஸ்தான் மக்களிடம் ஏற்பட்டுவிடுமே என்ற திகில்! பொய் பேசி, அந்த மக்களை மயக்கத்திலாழ்த்தலாமா என்று எண்ணச் செய்கிறது. இட்லரும், முசோலினியும் இதே போக்கையே மேற்கொண்டனர்; வீழ்ச்சி நெருங்கிட நெருங்கிட, வீறுப்பு மிகுந்திடும்! சர்வாதிகாரிகளின்—போர் வெறியர்களின் இயல்பு அது. பாகிஸ்தான் மக்களிடம் தாம் செய்துள்ளதாக எதையாவது எடுத்துக் காட்ட வேண்டாமா என்ற எண்ணத்தில், அமிர்தசரசிலிருந்து விசாகப்பட்டினம் வரையில் பல்வேறு இடங்களில்—கிராமங்களில்கூட!—விமானத் தாக்குதலை நடத்தி வருகிறார்கள். பீதி ஏற்படும் என்று ஒரு எண்ணம். நாட்டு மக்களின் மனதிடம் என்றும் இந்த அளவு உன்னதமானதாக இருந்ததில்லை; அத்துணை நெஞ்சுரத்துடன், நீதி தமது பக்கம், அந்த நீதியை நிலைநாட்டத்தக்க வலிவு படைத்த படை நம்மிடம் என்ற நம்பிக்கையுடன், மக்கள் அமைதியாக உள்ளனர்; இந்தப் போர் விரைவிலே வெற்றிகரமாக முடிவடைய எந்தவிதமான தியாகத்தையும் மேற்கொள்ளும் துணிவுடன் உள்ளனர். கட்சிப் பூசல்கள், கிளர்ச்சிகள் எல்லாம் தாமாக மறைந்துவிட்டன; நாட்டைக் காத்திடும் பணியில்

நாம் அனைவரும் ஒன்று என்ற முழக்கம் கேட்பது மட்டுமல்ல, உறுதி ஏற்பட்டுவிட்டிருக்கிறது. ஜன நாயக முறையின் 'இருப்பு' வலிவு முழுவதும் இன்று திரட்டப்பட்டு, பகையை முறியடிக்கப் பயன்படுத்தப் பட்டு வருகிறது.

பாகிஸ்தான் அதிபர்கள் பல தவறான கணக்கு களைப் போட்டுக்கொண்டு, போர்த் திட்டம் வகுத் துக்கொண்டனர். அவைகளிலே முக்கியமானது, இந்தியாவிலே, ஒற்றுமை கிடையாது, ஏற்படாது, பேதமும் பிளவும், போட்டியும் பூசலும் மாச்சரிய மும் மனத்தாங்கலும் நிரம்ப உள்ளன. ஆகவே ஒன்றுபட்டு நின்று போரிடும் ஆற்றல் கிடையாது, 'மூலைக்கு ஒருவராகி நிற்பர், முறியடித்துவிடலாம் என்ற எண்ணமாகும். அந்த எண்ணம் தடித்ததற் குக் காரணம், இங்கு பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள் இருக்கும் நிலைமை. போர்நிலை மூள்வதற்குச் சின்னாட் களுக்கு முன்பு தில்லி பாராளுமன்றத்தில் லால் பகதூர் அமைச்சரவையிடம் நம்பிக்கை இல்லை என்று தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டது, பல்வேறு அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் லால்பகதூர் சர்க்காரின் போக் கைச் சாடினர். இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகளின் உண் மைப் பொருளை உணர்ந்துகொள்ளும் நிலையில் அயூப்கான் சர்க்கார் இல்லை; அது இராணுவத்தைக் காட்டி ஜனநாயகத்தை மூலைக்கு விரட்டிவிட்ட சர்வாதிகார அரசு; எனவே ஜனநாயகம், கருத்து வேற்றுமைகளுக்கு, அரசாளும் வாய்ப்பில் 'எனக்கு உனக்கு' என்று போட்டி போட்டுக்கொள்வதில் உரிமை அளிக்கிறது என்பதனையும், அந்த உரிமை யைப் பெற்றுள்ளவர்கள், நாட்டுக்குப் பேராபத்து என்ற நிலை மூண்டிடும்போது கட்சிப் பாகுபாடுகளை மறந்து, எல்லோரும் நாட்டுக்காக, எந்தத் திட்டமும் நாட்டைக் காத்திட என்ற மூலத்தை உணர்ந்து, ஒன்றுபட்டு நின்றிடும் கடமையினைச் செம்மையாக நடத்திடுவர் என்பதனையும், பட்டாளத்தில் பத்தாம் இடமோ எட்டாமிடமோ பெறத்தக்க நிலையிலிருந்து, பாராளுமன்ற முறையை மாய்த்துவிட்டு, பட்டத் தைத் தட்டிப் பறித்துக்கொண்டு 'பாதுஷா' போன் றாகிவிட்ட அயூப்கான் அறியமாட்டார்! அறியும் திறனும் இயல்பும் அற்றவரானதால்தான் சின்னாட் களுக்கு முன்பு தானே பாராளுமன்றத்தில், ஆளுங் கட்சியுடன் எதிர்க்கட்சிகள் மோதிக்கொண்டன, வெளியேறு! என்றும், வேண்டாம் உமது ஆட்சி என்றும் முழக்கமிட்டார்களே! இந்நிலையில், இவர்கள் சர்க்காருடன் ஒத்துழைக்கவா போகிறார்கள், என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கக்கூடும் — ஜனநாயக முறை யின் நேர்த்தியினை உணராத காரணத்தால், ஆனால் என்ன காண்கிறார், காக்கி உடைக் கனவான்! கட்சி கள் பலப்பல, என்ற நிலையே மறைந்துபோய் எல்லோ ரும் ஒரே அணிவகுப்பில் என்ற நிலை! எந்தெந்த அரசியல் கட்சிகள் லால்பகதூர் சர்க்காரிடம் நம்பிக்கை இல்லை என்று சின்னாட்களுக்கு முன்பு தெரிவித்தனவோ அதே கட்சிகளின் தலைவர்கள் கூடி, லால்பகதூர் சர்க்காருக்கு முழு ஒத்துழைப்பு, தயக்கமற்ற ஒத்துழைப்பு, நிபந்தனையற்ற ஒத்துழைப்பு தந்திட உறுதிகொண்டோம் என்று அறிவித்தனர்.

நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம், பாராளுமன்றத் தில், ஆகஸ்ட் 23-ம் நாளில்!

செப்டம்பர் 6-ம் நாள் பாராளுமன்ற மாளிகை யில் ஐம்பதாவது எண் கூடத்தில், லால்பகதூர் தலைமையில், எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் கூடுகின்ற னர்: நாட்டைக் காத்திட பகைப்படையை விரட்டி யடித்திட, நீதியை நிலைநாட்டிட, நாங்கள் அனைவரும் ஆளுங்கட்சி மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளுக்குத் துணைநிற்போம் என்று சூளுரைத்தனர்.

ஜனநாயக முறை என்பது அருமைமிகு நெறி என்பதற்கு இதனினும் சிறந்ததோர் எடுத்துக்காட்டு இருக்கமுடியுமா! ஜனநாயகத்தை மாய்த்துவிட்டு, போர்வெறிக் கும்பலிடம் அரசு சிக்கிக்கொள்ளச் செய்துவிட்ட அயூப்கானாலும், புட்டோ போன்றார் களாலும் இதனை உணர்ந்திட முடியுமா! விட்டகுறை தொட்டகுறைபோலச் சிறிதளவு ஜனநாயக உணர்வு இருந்திடினும், பீகிங்கின் மாசேதுங் அதனைக் கொன்று, மென்று தின்றுவிட்டிருந்திருப்பாரன்றோ!

எனவேதான், தம்பி! அயூப்கானால் உண்மையை உணர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை. போர் மூண்டிடினும் கம்யூனிஸ்டும் கழகமும், சோஷயலிஸ்டும் ஜனசங்க மும், சுதந்திராவும் இன்ன பிறவும் மக்களைத் தனித் தனி முகாம்களில் இழுத்து வைத்துக்கொள்வார்கள், நாடு ஒன்றுபட்டு இருந்திடாது என்று எண்ணிக் கொண்டார்போலும். அவர் மட்டுமல்ல, அவனியே காண்கிறது, நாடே திரண்டெழுந்து நிற்பதை! எல்லாக் கட்சிகளும், எம்முடைய பணி நாட்டைக் காத்திட ஒன்றுபடுவதே என்று முழக்கமெழுப்பு வதை.

தம்பி! தில்லியில், பிரதமமந்திரி லால்பகதூர் சாஸ்திரி தலைமையில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில், காங்கிரஸ் சர்க்காரை மாற்றியாகவேண்டும் என்ற கருத்தினை மிக அழுத்தமாகக் கொண்டுள்ள தலைவர் கள் பலரும் வந்திருந்தனர்.

இந்த சர்க்கார் முதுகெலும்பற்றது; உரிமை களைக் காத்திடும் ஆற்றலற்றது என்று கூறிவரும்

கோல்வால்கர் ஒருபுறம்; இந்த சர்க்கார் மாற்றப்பட வேண்டும், புரட்சி பூத்திடவேண்டும், புது வாழ்வு மலர்ந்திடவேண்டும், பாட்டாளி அரசு அமைந்திட வேண்டும் என்று முழக்கமிடும் கம்யூனிஸ்டு தலைவர் டாங்கே ஓர்புறம்; அவருக்குத் துணையாக புபேஷ் குப்தா! கோல்வால்கருக்குத் துணைபோல ஜனசங்க வாஜ்பாய்! பிரஜா சோஷியலிஸ்டு தலைவர்! சோஷிய லிஸ்டு தலைவர்! குடிஅரசுக் கட்சித் தலைவர்! ஆங்கிலோ-இந்திய வகுப்பினரின் தலைவர் பிராங் அந்தனி! சுதந்திரக் கட்சித் தலைவர் மசானி, ரங்கா! முஸ்லீம்லீக் தலைவர் முகமது இஸ்மாயில்! சீக்கியத் தலைவர்கள்! அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் தலைவர் காமராஜர், லால்பகதூர். அமைச்சர் அவையினரான நந்தா, சுப்பிரமணியம், இந்திராகாந்தி, சபாநாயகர் ஹுக்கும்சிங்! இப்படிப் பல தலைவர்கள். நானும் இருந்தேன்.

இப்படி ஒரு மன்றம் அமையமுடியும் என்றே அயூப்கான் எண்ணியிருந்திருக்க முடியாது; ஏனெனில் இவர்களில் பலர் சில நாட்களுக்கு முன்பு லால் பகதூர் சர்க்கார்மீது நம்பிக்கை இல்லை என்று தெரிவித்தவர்கள்.

ஆனால் ஒன்றுபடுகிறார்கள் — வேற்றுமைகளை மறக்கிறார்கள்-எப்படி? புதிர் ஒன்றுமில்லை. ஜனநாயக வாதிகளுக்கு அரசியல் தெளிவு இருக்கிறது. கட்சி—சர்க்கார்—நாடு—என்பனபற்றிய தெளிவு நன்றாக இருக்கிறது. எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படை நாடு! நாடு நலம்பெறத்தான் சர்க்கார். அந்த சர்க்கார் நல்லமுறையில் அமைந்திட வழிகாட்டத்தான் கட்சிகள்! வழி அமைப்பதிலே தான் கட்சிகளுக்குள் கருத்து வேறுபாடுகள், வேற்றுமைகள், பூசல்கள், போட்டிகள்.

ஆனால் நாடு எனும் அடிப்படை வலிவும் பொலிவும் உள்ளதாக இருந்தாகவேண்டும், அதற்கு ஊறு விளைவிப்பவன் எவனெனினும் அவனை எதிர்த்தொழித்திடும் கடமை எல்லாக் கட்சிகளுக்கும் உண்டு. அந்தக் கடமையாற்றுவதிலே, கட்சிகள் வேற்றுமைகளை மறந்து ஒன்றுபட்டு நின்றே தீரும். இதுவே ஜனநாயகத்தில் உள்ள வலிவு, இருப்பு!! இது எத்தகைய வலிவு என்பதனை, இன்று நாடே கட்சிப் பாகுபாடுகளைத் தூக்கித் தொலைவிலே வைத்துவிட்டு, ஒன்றுபட்டு நிற்பதிலிருந்து உணர்ந்து கொள்ளலாம்—தெளிவுள்ளவர்கள்—வெறும் தேசம் ஆள்பவர்களால் இந்தத் தெளிவைப் பெற முடியாது.

தாங்கள் மிக நியாயமானது என்று நம்பிடும் கொள்கை வெற்றிக்காக நடத்தத் திட்டமிட்டிருந்த கிளர்ச்சிகளைப் பல கட்சியினர் நாடு இன்றுள்ள நிலையில் கூடாது என்று நிறுத்திவைத்துவிட்டனர்.

நாடு பகைவர்களால் தாக்கப்படக்கூடும் என்ற சூழ்நிலையைக் கருதி, எனது கழகம் எந்தவிதமான கிளர்ச்சிகளிலும் ஈடுபடப்போவதில்லை என்று ஏற்கனவே அறிக்கை மூலம் தெளிவுபடுத்தி இருக்கிறேன், என்று அந்தக் கூட்டத்தில் நானும் எடுத்துரைத்தேன்.

உணவுப் பிரச்சினை, தொழிலாளர் உரிமைப் பிரச்சினை, மொழிப் பிரச்சினை, ஊதிய உயர்வுப் பிரச்சினை என்பவைகள் முக்கியமானவை என்றபோதிலும் நாட்டுப் பாதுகாப்புப் பிரச்சினைக்கே முதலிடம்; அந்தப் பிரச்சினையில் ஈடுபடவேண்டிய நிலை எழுந்துள்ளபோது மற்றப் பிரச்சினைகளுக்கு இடம் இல்லை என்பதனை உணர்ந்து எல்லாக் கட்சிகளும் செயல்பட்டுவருகின்றன. இந்தத் துறையிலே, தம்பி! நமது கழகம் செம்மையாகப் பணியாற்றும் என்பதிலே எனக்கு நிரம்ப நம்பிக்கை உண்டு. அதற்கேற்ற முறையில், கழகச் செயல்முறையை வகுத்துக் கொள்ளக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கட்சிகளுக்குள் உள்ள வேறுபாடுகளை எடுத்துப்பேசிக்கொண்டிருப்பது, இப்போது பொறுத்தமற்றது, பொருளற்றது, பொல்லாங்கு விளைவிக்கக்கூடியது.

மக்களுடைய நேரமும் நினைப்பும் இன்று பல்வேறு பிரச்சினைகளிலே செலவிடப்படக் கூடாது; சிதறவிடக்கூடாது. நேரமத்தனையும், நினைப்பு அவ்வளவும், ஆற்றலத்தனையும் வசதிகள் அனைத்தும் நாட்டுக்கு வந்துள்ள ஆபத்தை முறியடித்திடும் கடமைக்காகவே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.

ஆளுங்கட்சியிடம் எமக்கு நிரம்ப கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு; பல பிரச்சினைகளுக்குப் பரிகாரம் கண்டாகவேண்டி இருக்கிறது; ஆனால் இது அல்ல கணக்குப் பார்க்கும் காலம்; இப்போது நமக்குள்ளது ஒரே பணி, நாட்டைப் பாதுகாத்திடும் பணி; அதிலே எனது கழகம் லால்பகதூர் சர்க்காருடன் முழு அளவில் ஒத்துழைக்கும் என்று அன்றைய கூட்டத்திலே கூறினேன். நான் எண்ணுவதுபோலவேதான் கழகத் தோழர்கள் அனைவரும் எண்ணுவார்கள் என்பதனை நன்கு அறிந்திருக்கிறேன். சீனன் படை எடுத்த நாட்களில், கட்சிக் காரியங்களை மூட்டை கட்டி ஒருபுறம் எடுத்துவைத்துவிட்டு, போர் நடாத்திட ஆதரவு திரட்டிட நம்மால் இயன்றதனைச் செய்திருக்கின்றோம். அதுபோலவே இதுபோதும். அன்று இருந்ததைவிட இன்று போர், விரிவான அளவிலே அமைந்துவிட்டிருக்கிறது.

போரின் விரிவும் வேகமும், தன்மையும், நாமாக உண்டாக்கிக்கொண்டதல்ல; பாகிஸ்தானிய அதிபர்களின் நோக்கமும் போக்கும், அவர்கள் ஏவிடும் படைகளின் பாய்ச்சலும் எவ்விதம் அமைகிறதோ, அதற்கு ஏற்றவிதமாக, நமது போர்முறை அமையவேண்டியிருக்கிறது.

காஷ்மீரில் நுழைபவர்கள் பாகிஸ்தானிகள் அல்ல; விடுதலை விரும்பிகள் என்று பசப்பிய நிலையிலிருந்து பாகிஸ்தான் வெளிப்படையாகவே பெரும் படையை ஏவி, காஷ்மீர் பகுதியைத் தாக்கிய பிறகே, இந்தியத் துருப்பு, பாகிஸ்தான் அரண்களைத் தாக்கும் திட்டத்தை மேற்கொண்டது.

பாம்புகள் வருகின்றன! தடியடிபட்டுச் சாகின்றன! ஆனாலும் மேலும் பல பாம்புகள் வந்தபடி உள்ளன என்றால், வருகிற பாம்புகளை அடித்துக் கொல்லுவதுடன் எந்தப் புற்றிலிருந்து இந்தப் பாம்புகள் கிளம்புகின்றன என்று கண்டுபிடித்து, அந்தப் புற்றினை அழித்திட வேண்டாமோ! இல்லையெனில் காலமெல்லாம், தடிதூக்கிக்கொண்டு, எந்தப் பக்கம் பாம்பு வருகிறது என்று பார்த்தபடி அல்லவா இருக்க வேண்டி நேரிடும்! வேறு வேலைக்கே நேரம் இருக்காதே.

ஆகவேதான் புற்றுகளை அழித்திடப் படைகள் அனுப்பப்பட்டன!

ஒரு புற்று அழிக்கப்பட்டதும், வேறோர் புற்றிலிருந்து பாம்பு கிளம்பினால் என் செய்வது? புற்றுகளை ஒன்று விடாமல் அழித்திட வேண்டும். அது மட்டுமல்ல, இத்தனை புற்றுகளை மூடி மறைத்துக்கொண்டுள்ள புதர்களை அழித்தாக வேண்டும்.

லாகூர், சியால்காட், பார்மர், போன்ற இடங்களிலே துருப்புகள் எடுத்துவரும் நடவடிக்கை, புற்றுகள் உள்ள புதர்களை அழித்திடும் செயலுக்கு ஒப்பானதாகும்.

லால்பகதூர் மிகத் தெளிவாகக் கூறிவிட்டிருக்கிறார் நமது நோக்கம் பாகிஸ்தான்மீது படை எடுத்து

முறியடித்து அதனை நம்முடையது ஆக்கிக்கொள்வது அல்ல என்று.

பாகிஸ்தான் பகுதிக்குள் படைகள்சென்று போரிடுகின்றன என்றால் அந்த மண்ணுக்காக அல்ல; அங்கிருந்து தளம் அமைத்துக்கொண்டு பாகிஸ்தானியப் படைகள் இந்தியாமீது பாய்வதைத் தடுத்திட, அந்தத் திட்டத்தை வெட்டி வீழ்த்திட.

தடுப்பு நடவடிக்கையாகவே இது மேற்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறதே யன்றி, நாடு பிடிக்கும் நப்பாசை காரணமாக அல்ல! இந்த நடவடிக்கையும் பாகிஸ்தான், பயங்கரமானதிட்டத்துடன் இந்தியாமீது தாக்குதலை நடத்தி, காஷ்மீரில் புதிய இடங்களைப் பிடித்துக்கொண்டதனை கண்ட பிறகே மேற்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது.

ஒவ்வொரு முனையிலும், பாகிஸ்தானின் சதித் திட்டம் உருவெடுக்கப் போகிறது என்பதற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்டபிறகே நடவடிக்கை எடுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

பாகிஸ்தானை நடத்திச் செல்லும் போர் வெறியர்கள், பெரிய அளவு படைகொண்டு தாக்கிப் பார்த்துத் தோற்றோடினார்கள்; இப்போது ஒரே நேரத்தில் பல முனைகளிலே போர் துவக்கி, வெற்றி கிட்டுமா என்று பார்க்கிறார்கள். பாதுகாப்பு அமைச்சர் சவான் கூறியுள்ளார், எத்தனை போர் முனைகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளப் பாகிஸ்தான் துணிந்தாலும், அத்தனை முனைகளிலும், எதிர்த்து நின்று போரிட்டு வெற்றி பெற்றிடும் வலிவு நமதுபடைகளுக்கு உண்டு என்று

சவான் கூறியுள்ளபடி, ஒவ்வொரு முனையிலும், பாகிஸ்தானே முதலில் வம்புக்குவருகிறது' களத்திலே நமது வீரர்கள் காட்டிடும் ஆற்றலின் முன்பு தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் திணறுகிறது.

இரண்டாம் உலகப் போரின்போது, பெரும் பங்கேற்று. ஆற்றல் மிக்கவர்கள் என்ற புகழ் பெற்ற தளபதிகளும், படைவீரர்களும், இந்திய வரிசையில் நிரம்ப உள்ளனர். படைத் தலைவர் சவுத்ரி. டாங்கிப் போரில் நிபுணர் என்று கூறுகிறார்கள். இரண்டாம் உலகப் பெரும்போரில் 16-ம் எண் டாங்கிப் படையை நடத்தி வீர வெற்றிகள் பெற்றவர்; குறிப்பாக பர்மா களத்தில் ஐதராபாத், கோவா நடவடிக்கைகளில் வீர வெற்றி பெற்றவரும் சவுத்ரியே! சீனப்படை நமது நாட்டைச் சின்னாபின்னப்படுத்திவிடுமோ என்ற அச்சம் ஏற்பட்டபோது, சவுத்ரியைப் படைத் தலைவராக்கினர்.

அந்த நாட்களில், இன்று பாகிஸ்தானின் சர்வாதிகாரியாக உள்ள அயூப்கான் கீர்த்தி மிக்கவராகவோ, முதல் வரிசையினராகவோ இருந்தவரும் அல்ல! எனவே, அவரால் நடத்திச் செல்லப்படும் படையினர் அழிவைத்தான் காண்கின்றனர்.

திட்டங்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டுப்போனதால் திகைத்துப் போயுள்ள அயூப்கான் இனி நாட்டு மக்களைப் பீதி கொள்ளச் செய்திடும், திடீர் தாக்குதல்களிலும், சதிகாரர்களை ஏவி நாசவேலை நடத்துவதிலும், பாதுகாப்பற்ற குடிமக்கள்மீது குண்டுகள் வீசிடும் விமானத் தாக்குதல் நடத்துவதிலும் மும்முரமாகக் கூடும். அந்தச் சமயத்தில் தம்பி! நாட்டு மக்களின் மனம் குழம்பாத நிலையை ஏற்படுத்தி, பாதுகாப்புத் தேடிடும் செயலில் சர்க்கார் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளுக்கு உனது முழு ஒத்துழைப்பைத் தந்திட முன்வரவேண்டும். பணம் திரட்டித் தருவதும், குருதிக்

வண்ணமிகு படைப்புகள்

வர்ணமய உலகம்

அதுவே கோ-ஆப்டெக்ஸ் உள்ளடக்கம்

பட்டுகள் பிரமாதம்

நெசவோ நெஞ்சையள்ளும்

குர்தாக்கள்

பெல் பாட்டம்கள்

லுங்கிகள்

சேலைகள்

உங்கள் உள்ளம் ஏங்கும் சிருஷ்டிகள்

கோ-ஆப்டெக்ஸ் படைப்புகள்

கோ-ஆப்டெக்ஸ்

காலப்போக்கிற்கு ஏற்ற
வர்ணஜால ஆடைகள்...

கோ-ஆப்டெக்ஸ்
சகாயமான விலை...

ஆதாயமான உழைப்பு

தமிழ்நாடு
கைத்தறி நெசவாளர்
கூட்டுறவு சங்கம் லிட்.

பாலசுந்தரம் பில்டிங்ஸ்

எழும்பூர் : சென்னை-8

கொடை அளிப்பதும். ஊர் பாதுகாப்புப் படையில் பணியாற்றுவதும், நைந்தவர்க்கு இதமளிப்பதுமான தொண்டாற்றுவதில், நமது கழகத் தோழர்கள், கட்சிப் பாகுபாடு மறந்து மற்றவர்களுடன் கூடி நின்று நற்பணியாற்ற வேண்டும்.

நாடு பாதுகாத்திடவீரர்கள் உயிரையும் துச்சமென்று எண்ணி போரிலே ஈடுபட்டிருக்கும் வேளையில், போர்ச் சூழ்நிலையைச் சுயநலத்துக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, கொள்ளை இலாபம் அடிக்கவும், கள்ளவாணிபம் செய்யவும், விலைகளை ஏற்றி விடவும் சிலர் ஈடுபடக்கூடும். இதுபோன்ற துரோகச் செயல், நமது வீரர்களின் முதுகிலே கத்தி கொண்டு குத்துவதுபோன்ற ஈனச் செயலாகும். இது விஷயத்தில் மிக விழிப்பாக இருக்க வேண்டும்.

விமானத் தாக்குதலின்போது. பீதி ஏற்படாது பார்த்துக்கொள்வதும், விளக்கணைப்பு முறைப்படி நடந்திடச் செய்வதும், பாதுகாப்புக் குழிகள் அமைத்துத்தருவதும், சிறு தாக்குதல்களுக்கு முதலுதவி பெற்றளிப்பதும், இன்று முதல் தம்பி! நீ மேற்கொள்ளவேண்டிய தொண்டு என்பதனை மறவாதே.

சமூகத்தில் எந்தவிதமான சலசலப்பும், பரபரப்பும், ஒற்றுமைக்குலைவும் ஏற்படக் கூடாது. ஒரு உன்னதமான ஒற்றுமை உணர்ச்சி மலரவேண்டும். அதற்காவன செய்திட முனைந்திடு. வதந்திகள், வீண் விவாதங்கள், இட்டுக்கட்டுதல், இவை சமூகக் கட்டினைக் குலைத்துவிடக் கூடியவை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, வெற்றி நமது பக்கமே என்ற நல்ல நம்பிக்கையுடனும், போர் முனையில் வெற்றி தேடித்தர படைகளும், ராஜதந்திரமுனையில் வெற்றி ஈட்டிடத் தலைவர்களும், ஆற்றலுடன் உள்ளனர். அவை பற்றி நாம் துளியும் கலக்கம் கொள்ளத் தேவையில்லை, நாம் சமூகமுனை செம்மையாக இருந்திடச் செய்திடல்வேண்டும்என்ற நோக்கத்துடன் பணியாற்றி வரவேண்டும்.

வீரர்கள் உயிரையே அர்ப்பணித்துவரும் நாட்களில், நம்மில் ஒவ்வொருவரும், வெற்றிக்காக, நமது நலன்களில் எதனை விட்டுக்கொடுக்க நேரிடினும் மகிழ்ச்சியுடன், அந்தக் கடமையை ஆற்றிடவேண்டும்.

போர் நீடித்திடின் பல பண்டங்கள் பற்றுக்குறையாகிடக்கூடும்; வாழ்க்கை வசதிகள் குறையலாம், தேவைக்கு ஏற்ற அளவு பண்டம் கிடைக்காமற் போகலாம். இவைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளப் பயிற்சி பெற்றிடவேண்டும். இது நாம்செய்யக்கூடிய குறைந்த அளவு தியாகம்! படை வீரர்கள், குண்டுக்கு மார்காட்டி நிற்கிறார்கள், மானம் காத்திட, மண்ணைக் காத்திட!

ஒளிவிளக்குகளும் ஒய்யார விழாக்களும், சுவைமிக்க விருந்துகளும் கேளிக்கைகளும் அறவே நீக்கப்படவேண்டும்; வீரர்கள் களத்திலே நிற்கின்றனர், குண்டு வீச்சுக்கிடையில். இந்தச் சமயம் சொகுசான வாழ்க்கை தேடுபவன், மனித இதயம் படைத்தவன் அல்ல.

பற்பல நாடுகளில் ஒரு தலைமுறையில் இருமுறை போர் நடைபெற்றதைக் கண்டவர்களும், அதிலே ஈடு பட்டவர்களும், மகனை இழந்த மாதாவும், கணவனை இழந்த காரிகையும், கரமிழந்தோன், கண்ணிழந்தோன், முடமானோன் என்போர் உளர்; நெருப்பாற்றில் நீந்தி வெளிவந்தோர். நமக்கு அதுபோன்றதோர் அனுபவம் இதுவரையில் ஏற்பட்டதில்லை. முன்பு நடைபெற்ற போர்கள் எங்கோ நெடுந்தொலைவில்! இபபோது இங்கேயே;

தோல்வி தாக்கிடும் நிலையில் அயூப்கானின் கண்கள் எந்தெந்த ஊர்களின்மீது பாய்ந்திடுமோ, கூறுவதற்கில்லை. ஆனால் எது நேர்ந்திடினும், ஆண்மையுடன் தாங்கிக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கேற்ற ஆற்றல் நம்மிடம் நிரம்ப உண்டு. தமிழ் இலக்கியம் இதற்கான சான்று பல காட்டுகின்றன.

போரினை விரிவான அளவு தொடர்ந்து நடத்தியாகவேண்டும் என்பதல்ல நமது நோக்கம். பாகிஸ்தானைப் பிடிக்கவும் நடப்பதல்ல இந்தப்போர்; பாகிஸ்தான் மக்களிடம் பகைகொண்டுமல்ல; பாகிஸ்தானில் கொட்டமடிக்கும் கும்பலின் கெடுமதியை ஒழித்துக் கட்ட, போர் மூட்டி நமது நாட்டினைக் கெடுத்திட, பிடித்திட முனையும் போக்கினை ஒழித்திட நடத்தப்படுவதே இந்தப்போர். இதனை அரசு சார்பில் லால் பகதூர் தெளிவுபடுத்திவிட்டார். எனினும் தெளிவு பெறாதது போல நடிக்கின்றன வல்லரசுகள்; போரை நிறுத்துக! என்று புத்திமதி கலந்த வேண்டுகோளை விடுத்தபடி உள்ளன.

போர் நிறுத்தப்படும் — எப்போது? போரை மூட்டிவிட்ட குற்றம் இழைத்தது பாகிஸ்தான் என்று உலகமன்றம் அறிவிக்கவேண்டும். கண்டன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்; இனியும் இந்தப் போக்கில் நடந்துகொள்ளுவதில்லை என்ற உத்திரவாதம் பாகிஸ்தான் தரவேண்டும்; உலக நாடுகள் மன்றம் அதனை உறுதிப்படுத்ததேண்டும். இதனைத்தான் ஊதாண்டிடமும் லால்பகதூர் கூறியிருக்கிறார்.

காஷ்மீரில் வாக்கெடுப்பு நடத்துவதாக ஒப்புக்கொண்டாகவேண்டும் என்று பாகிஸ்தான் அதிபரும் அவரை ஆட்டிப் படைப்பதாகக் கூறப்படும் புட்டோவும் கூறுகின்றனராம்.

இப்போது மூண்டுவிட்டுள்ள தாக்குதல் காஷ்மீர் வாக்கெடுப்புப் பிரச்சினை குறித்து ஏற்பட்டதல்ல.

காஷ்மீரில் பாகிஸ்தான் படை கொண்டு தாக்கிற்று—சர்வதேச எல்லைகளைப் பிளந்தது — இந்திய பூபாகத்தில் நுழைந்து கைப்பற்றிக் கொண்டது; இந்த அக்ரமத்தை முறியடிக்க, ஆக்ரமிப்பை அழித்திட, நாட்டு எல்லையைக் காத்திட தன்மானம் காத்திட, இந்தியா ‘பதிலடி’ கொடுத்திட முனைந்தது.

தாக்குதல் நிறுத்தப்பட வேண்டுமானால், ஒரே வழி, ஒரே நிபந்தனை, அந்தத் தாக்குலை யார் துவக்கியது என்பது பற்றி ‘தீர்ப்பு’ அளித்து, அதற்கு ஏற்ற கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டாகவேண்டும். பாகிஸ்தானே குற்றம் இழைத்திருக்கிறது—தாக்குதலைத் துவக்கிற்று—பெரும் படைகொண்டு—அமெரிக்கா வேறு நோக்கத்துடன் தந்த வலிவு மிக்க போர்க் கருவிகளைக் கொண்டு தாக்குதலை நடத்திற்று.

இதுபற்றி இனித்தான் கண்டறிய வேண்டும் என்ற நிலைகூட இல்லை; ஏற்கனவே, எல்லைக் கோட்டின் பார்வையாளர் குழுத் தலைவர் ஜெனரல் நிம்மோ இதனைக் கண்டறிந்து, பாகிஸ்தானே தாக்குதலைத் துவக்கிற்று என்று தமது அறிக்கையில் தெளிவுபடுத்தி விட்டிருக்கிறார். இந்த அறிக்கை ஊதாண்டிடம் தரப்பட்டு விட்டிருக்கிறது. எனவே பாகிஸ்தானே குற்றம் இழைத்திருக்கிறது என்பது பற்றி ஐயம் எழக்கூடக் காரணம் இல்லை.

எனவேதான், தாக்குதலை நிறுத்திட ஒரே நிபந்தனை, நியாயமான நிபந்தனை, பாகிஸ்தான் குற்றம் இழைத்திருக்கிறது என்று அறிவிப்பதுதான். அதன் தொடர்ச்சியான நடவடிக்கைகளை உலக நாடுகள் மன்றம் மேற்கொள்ளுவதுதான் என்று லால்பகதூர் அறிவித்திருக்கிறார்.

காஷ்மீரில் வாக்கெடுப்பு என்பது தனியான பிரச்சினை —காலத்தால் தேய்ந்து மாய்ந்துபோன பிரச்சினை. அதனையும் இன்றைய தாக்குதல் பிரச்சினையையும் ஒன்றாக இணைப்பது உயிரற்ற சடலத்துக்கு ஒய்யார அலங்காரம் செய்வதற்கு ஒப்பாகும்.

போர் வெறிகொண்ட அதிபர்களிடம் சிக்கியுள்ள ஒரு நாடு, அண்டை நாட்டின்மீது அக்ரமமாகப் பாய்கிறது, தாக்குகிறது; தாக்குதலை முறியடிக்க, தாக்குதலுக்கு ஆளான நாடு திருப்பித் தாக்குகிறது; இந்தத் தாக்குதல் பெரும் போராகி உலகுக்கே பேராபத்தை மூட்டிவிடுமே என்று கவலை கொண்டு சமாதானம் பேச வருபவர்கள், இரு நாடுகளில், எந்த நாடு தாக்குதலைத் துவக்கியது என்று அறிந்து அந்த நாட்டைக் கண்டிக்கக்கூட தைரியம் அற்றவர்களாக, அந்த அளவுக்குக்கூட நேர்மையில் நாட்டம் காட்ட முடியாதவர்களாக இருந்திடின், உலகில் அறம் தழைப்பது எங்ஙனம்? உலக நாடுகள் மன்றம் உருப்படுவது எவ்விதம்?

சிக்கலற்றுத் தெரிகிறது பாகிஸ்தானே, இந்தியாவைத் தாக்கிற்று என்பது. பாகிஸ்தான், முதலில் பசப்பிற்று. பிறகு ஆமாம்! தாக்கினோம்! என்று கூடக் கொக்கரித்தது. எனினும் உலக நாடுகள் மன்றம் இந்த உண்மையை ஏற்றுக்கொண்டு மற்ற நடவடிக்கையைத் தொடர்ந்திட, மனமற்று இருப்பது வியப்பை மட்டுமல்ல. வேதனையையும் தருவதாக இருக்கிறது.

தாக்குதலைப் பாகிஸ்தான் நடத்தத் தொடங்கியபோதே உலக நாடுகள் மன்றம் அந்தச் செயலைக் கண்டித்து கடும் நடவடிக்கை எடுத்தேனும் பாகிஸ்தான் திட்டத்தை முறியடிப்போம் என்று துணிந்து அறிவித்திருந்தால், இந்தத் தாக்குதல், போர் அளவு ஆகி இருந்திருக்காது.

அந்தத்துணிவும் உலகநாடுகள் மன்றத்துக்கு எழவில்லை. துணிவு எழாதது மட்டுமல்ல, தூய்மையான நோக்கமும் எழவில்லை. போர் முற்றிடும் வரையில் அக்கறையற்றுக் கிடந்துவிட்டு, அக்ரமம் செய்தோன் அடிபட்டு அலறி, அக்ரமம் செய்வதற்கான வலிவை இழந்து வெறிபிடித்து அரற்றும் வேளையில், ஊதாண்டைஅனுப்பி, சமரசம் பேசச் சொல்லுகிறது.

தாக்குதல் துவக்கப்பட்டதும், உலகிலே பல்வேறு நாடுகளிலே உள்ள நாளேடுகளும் பாகிஸ்தானே குற்றம் இழைத்தியுக்கிறது, அமைதியாக இருந்து வந்த முனையில் அமளியை மூட்டியிருக்கிறது, போர்க் கருவிகளைக் கொடுத்து, படையினரை மாறுவேடத்தில் அனுப்பிவைத்திருக்கிறது என்பதுபற்றித் தெளிவாகத் தெரிவித்தன, கண்டிக்கவும் செய்தன.

ஆகஸ்டுத் திங்கள் 12-ம் நாளன்றே, "சிகாகோ நாட் செய்தித்தாள்" "பாகிஸ்தானியர், போர் நிறுத்த ஒப்பந்தக் கோடு அமைந்துள்ள 475 மைல் கொண்ட முனையில், பிடாரிகளை அனுப்பி வைத்திருக்கிறது. 1947-ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு நடைபெற்ற சம்பவங்களில் இதுமிகக் கவலைதருவதான சம்பவமாகும்," என்று தெரிவித்திருக்கிறது.

ஆஸ்திரேலிய நாளேடான 'சிட்னி டெயிலிடெலிகிராப்' ஆகஸ்டு 13-ல், எழுதும்போது, "நடைபெறுவது பாகிஸ்தானின் தாக்குதல் அல்ல காஷ்மீர் மக்கள் புரட்சி நடத்துகிறார்கள் என்று பாகிஸ்தான் கூறுவதை நம்புவதற்கு இல்லை. ஏமாளித்தனம் மிகுந்திருந்தாலொழிய, காஷ்மீர நாட்டுப் பாமரர், உழவர்கள், எங்கிருந்து ஸ்டென் துப்பாக்கிகளையும், வெடிகுண்டுகளையும் பெற்றிருப்பார்கள்! என்று கேட்டு கேலியால் தாக்கியிருக்கிறது.

ஆகஸ்டு 14-ம்நாள் அமெரிக்க ஏடான 'நியூயார்க் டைம்ஸ்' பிடிபட்டவர்கள் காஷ்மீரி மொழி பேசவில்லை, பஞ்சாபி மொழியோ அதுபோன்ற வேறுமொழியோ பேசுகிறார்கள் என்பதனைச் சுட்டிக்காட்டி, தாக்குதலை நடத்துபவர் பாகிஸ்தானியரே என்பதனை வெட்டவெளிச்சமாக்கியிருக்கிறது.

காஷ்மீர் மக்கள் புரட்சி செய்கிறார்கள், தாக்குதல் நடத்துகிறார்கள் என்பதற்குத் துளியும் ஆதாரம் இல்லை. இந்தியாவுக்கும் காஷ்மீர் சர்க்காருக்கும் வேண்டாதவர்களாக உள்ள வட்டாரத்தினர்கூட, இதனை நம்பத்தயாராக இல்லை என்று பால்டிமூர் சன் என்ற ஏடு எழுதிற்று.

காஷ்மீர் மக்கள், தாக்குதல்காரர்களிடம் எவ்வளவு பரிவு காட்டுகிறார்கள் என்பது, அவர்கள் தந்துவரும் தகவல்களின் துணைகொண்டு, எத்தனைவேகமாக, 'பிடாரிகள்' நித்தநித்தம் பிடிபட்டுவருகிறார்கள் என்பதிலிருந்தே விளங்குகிறதே! என்று நையாண்டி செய்திருக்கிறது கிருஸ்தியன் சயன்ஸ் மானிடர் எனும் ஏடு.

படைகொண்டுதான் பாகிஸ்தான் தாக்குதலை நடத்திவருகிறது என்பதிலே துளியும் ஐயமில்லை என்ற கருத்துப்பட லண்டன் டைம்ஸ் எழுதிற்று.

கிளாஸ்கோ ஹெரால்டு, "தாக்குதல் திட்டம் குலைந்துவிட்டது. இந்தியாவில் மட்டுமல்ல. வேறு எங்கும்கூட, பாகிஸ்தானின் வாதத்தை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். அயூப்கான் தன்மீது படிந்துவிட்டுள்ள கறையைத் துடைத்துக்கொள்ளவே முடியாது என்று எழுதிற்று.

பிடிபட்டவர்கள், தாம் பாகிஸ்தான் படையில் பல ஆண்டுகள் இருந்துவருபவர்கள் என்பதனை ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர் என்பதனை பால்டிமோர் சன் எடுத்துக் காட்டிற்று.

இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் நட்பு காட்டிவரும் எமக்கே கட்ச் ஒப்பந்தம் நேரிட்ட நேரத்திலேயே இந்தத் தாக்குதல் தொடுக்கப்பட்டிருப்பது ஆத்திரமூட்டுகிறது. இந்தத்தாக்குதலுக்கு நான்பொறுப்பாளியல்ல என்று பாகிஸ்தான் கூறுவதை ஒப்புக்கொள்ளவேமுடியாது. பாகிஸ்தான், சமாதானத்தை விரும்பினால், உடனே இந்தப் பிடாரித் தாக்குதலைக் கைவிட்டுவிடவேண்டும், கட்டுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும்என்று ஆஸ்திரேலிய ஏடான கான்பெரா டைம்ஸ் எழுதிற்று.

கட்ச் சம்பவத்திற்குப்பிறகு, தொடர்ந்து

காஷ்மீரில் தாக்குதல்! இந்தியாவின் பொறுமை உணர்ச்சிக்கு மிகப் பெரிய சோதனை இது என்று பாரிஸ் இதழ் லீமாண்டி எழுதிற்று.

கட்ச் பிரச்சினையில் நடுவர்கள் தீர்ப்பு தனக்குச் சாதகமாக இருக்காது என்று உணர்ந்த பாகிஸ்தான் கட்ச் ஒப்பந்தத்தை இந்தியப் பாராளுமன்றம் ரத்து செய்யட்டும், அந்த அளவு ஆத்திரம் எழத்தக்க ஒரு புதுத் தாக்குதலை நடத்திடுவோம் என்ற கெடுமதியுடன்தான் காஷ்மீரில் தாக்குதலை நடத்திற்று என்று மான்செஸ்டர் கார்டியன் ஆகஸ்டு 12-லேயே எழுதிற்று.

இத்தனை ஏடுகளும், புது டில்லியில் அச்சிடப்படுபவைகளா! இவ்வளவு தெளிவாக அந்த ஏடுகள் பாகிஸ்தானே குற்றம்செய்தது என்பதனை, துவக்கத்திலேயே ஆகஸ்ட்டுத் திங்களிலேயே எடுத்துக்காட்டியுள்ளபோது, பாகிஸ்தான் குற்றம் இழைத்தது என்று நேர்மையுடன் ஒப்புக்கொள்ள, உலக நாடுகள் மன்றம் தயக்கம் காட்டுவானேன்.

பாகிஸ்தான், சிறு சிறு தாக்குதல்களைத் தொடர்ந்து நடத்தியபோது, உலகப் பெருநாடுகள் வாய்மூடிக்கிடந்தன, கேட்பார் எவர்? என்ற எண்ணம் தடித்தது; அதன்பிறகே பாகிஸ்தான்,சம்ப்முனையில் மிகப்பெரிய படையையே அனுப்பிற்று, இன்று அந்தப் படை முறியடிக்கப்பட்டு, நிலைகுலைந்து ஓடுகிறது.

தம்பி! நான் ஏற்கனவே கூறியபடி, போர்முனையைக் கவனித்துக்கொள்ள வீரர்கள் உளர்; ராஜதந்திர முனையைக் கவனித்துக்கொள்ள அரசுத் தலைவர்கள் உளர், நாம் நமது முனையைக் கவனித்துக் கொள்ளவேண்டும், உலக நாடுகள் மன்றத்திலே இடம் பெற்றுள்ள வல்லரசுகள், நீதிக்குப் பரிந்து நிற்பவர்களாகக் காணேம், இந்தியா பெற்றுள்ள போராற்றல் அவர்களுக்கு ஒருவிதமான பொருமை உணர்ச்சியைத் தந்திருக்கக்கூடும் என்றுகூட எண்ணுகிறேன், எனவே, வல்லரசுகளான பிரிட்டனும் அமெரிக்காவும், தாங்கள் கூறிடும் யோசனையைக் கேட்டிட இந்தியா இணங்காவிட்டால், உதவிகளை நிறுத்திவிடுவதன்மூலம் ஒடுக்கி மடக்கி, இணங்க வைக்கலாம் என்று எண்ணுகின்றன. இதனை சோவியத் ஆதரிக்குமா என்பது பெரியதோர் கேள்விக்குறி. ஆதரிக்காது என்பதே என்கருத்து. எது எப்படி உருவெடுத்திடினும், நாம் இங்கே நமக்குள்ளாகத் திரட்டிடும் 'வலிவும் சமைத்துக்கொள்ளும்; ஒற்றுமை உணர்வும், உரிமைக்காக எதனை இழந்திடவும் துணிந்திடவேண்டும் என்ற உள்ளுணர்வும் சரியானவிதமாக அமைந்துவிடுமானல், வல்லரசுகளின் போக்கு குறித்துப் பெரிதும் கவலைகொள்ளத் தேவையில்லை.

பாகிஸ்தானின் ராணுவயந்திரம் நொறுங்கிக் கொண்டுவருகிறது.

வல்லரசுகள் துணிந்து ராணுவ தளவாட உதவி தர முன்வராது என்றே எண்ணுகிறேன்.

ஒரே ஒரு நம்பிக்கை அயூபுக்கு இருக்கிறது; சீன உதவிக்கு வந்துவிடும்; புதியபோர்முனை உண்டாக்கிப் புதிய ஆபத்தை ஏற்படுத்தும் என்று.

சீன, தன்னலத்தில் மிகுதியும் நாட்டம்கொண்ட நாடு, வியட்நாமில், அமெரிக்கா இவ்வளவு வெளிப் படையாகத் தாக்குதல் நடத்தியும், வியட்நாம் களம் புக சீன அஞ்சுகிறது. காரணம் சீன விழைந்தால், இரண்டில் ஒன்று பார்த்துவிடுவது என்று அமெரிக்கா தயாராக இருப்பது சீனவுக்குத் தெரியும்.

சின்னஞ்சிறு பார்மோசா தீவில் இருந்து கொண்டு சியாங்கேஷேக், சீன என்னிடம் தான் என்று கூறுவதையே சகித்துக்கொண்டிருக்கிறது, சீன! பார்மோசாமீது பாய வில்லை, காரணம்? அமெரிக்க கடற்படை தயாராக நிற்கிறது அகன்ற வாய் பீரங்கிகளுடன் மட்டுமல்ல, அணுகுண்டுகளுடன்!!

எனவே அயூபின் பக்கம் சீன வந்துதான் தீரும் என்று கூறுவதற்கில்லை, அதிலும் அடிமேல் அடிவாங்கி, தன் ஆற்றலற்றதன்மையை உலகுக்குக் காட்டிக்கொண்ட அயூபின் படைக்குப் பக்கம் நிற்க, சீனவுக்கே மனம் வராது, மூழ்கிக்கொண்டிருக்கும் கப்பலில் எவர் பயணம்செய்ய முன்வருவர்!

தம்பி! இவை என்னுடைய எண்ணங்கள், இவைகளுக்கு முற்றிலும் மாறுகக்கூட நிலைமைகள் உருவாகலாம் எனவே, நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கான கடமை நம்முடையது என்ற உணர்வு ஒன்றுதான் நம்மைக் காப்பாற்றக்கூடியது என்று அறிந்து ஏற்ற படி நடந்திட வேண்டுகிறேன். இப்போதே வடிவமெடுத்துள்ள ஒற்றுமையும், அமைந்துள்ள மக்கள் முன்னணியும் பாராட்டுதலுக்குரிய வகையிலுள்ளன. மாணவர் அணிவகுப்பு சென்னையில் நடைபெற்றதும், முதலமைச்சர் பக்தவத்சலம் தலைமையில் பேரணி நடந்ததும் வரலாற்றுச் சிறப்புவாய்ந்தது.

தம்பி! நாட்டுக்கு ஆபத்து என்றநிலை பிறந்திடும் போது ஜனநாயகம் எத்தகைய ஒற்றுமை உணர்ச்சியைப் பெற்றுத்தருகிறது பார்த்தனையா! பக்தவத்சலம் தலைமையில் மாணவர் பேரணி! லால்பகதூர் தலைமையில் சர்வகட்சிக் கூட்டணி!! இவைகளைத் தொடர்ந்து,

சமூகத்தில் ஒன்றுபட்ட உணர்ச்சி,
சர்வகட்சிக் கூட்டணி,
பாதுகாப்புப் படை அமைப்பு,
வதந்திகள், பீதிகள் தடுப்பு,
வீரர்கட்கு வாழ்த்து, அவர் குடும்பத்தினர் நலன் பேணுதல்,
பாதுகாப்பு நிதி திரட்டித் தருதல்,
இரத்ததானம் தருவதை மேற்கொள்ளுதல்,
ஆடம்பரம், விழா, களியாட்டம் தவிர்த்தல்,
விளக்கணைப்பு விதிகளைக் கடைப்பிடித்தல்,
தேவைகளைக் குறைத்துக் கொள்ளுதல்,
ஒவ்வொருவரும் ஏதாவதொரு பண்டம் உற்பத்தி செய்தளிக்க முன்வருதல்,
கட்சி மாச்சரியம் களைதல்,
விவாதத்துக்குரிய பிரச்சினைகளில் ஈடுபடாதிருத்தல்,
அமைதி! ஊக்கம்! தொண்டு! நம்பிக்கை! என்பவைகளை வளரச் செய்தல்,

இம்முறையில் கட்டுப்பாட்டுடன் பணியாற்றி வந்திடுவோமானல். தம்பி! வெற்றி நமதே என்பதில் ஐயமில்லை, காலம் உன்னை அழைக்கிறது, கடமையாற்றிடு!

அண்ணன்,

அண்ணாதுரை

சோழமாதேவி

ராஜி மணாளன்

[36]

திகைத்துவிட்டான் தீசன்!

"எப்படி அமைச்சரே அது முடிந்தது? என் அன்னையைக் கைது செய்ய, அந்த அற்பச் சிறுவனுக்கு எப்படித் தைரியம் வந்திருக்கும்? — என்று கேட்டுவிட்டுக் கமணன், மார்பின் முன்புறம் இரு கரங்களையும் கோர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு, அங்கு மிங்கும் உலவிக் கொண்டிருந்தான்.

முதலமைச்சர் காசியபர், "ஆமாம் இளவரசே! நடக்கக் கூடாததுதான் நடந்திருக்கிறது. தங்கள்மீது போர் தொடுக்க, அரசியார் அவர்கள் ஒப்புதல் தந்திருக்கவே மாட்டார்கள். அதன் காரணமாகத் தான் தேவி அவர்களைச் சிறைப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். நாம் எதிர்த்துத் தாக்கத் தொடங்கினால், பாருங்களேன், அவன் ஓடி ஒளிய கடலைத்தான் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியிருக்கும்'' என்றார்.

"படை எடுப்பை உடனே தொடர, எல்லா ஆயத்தங்களும் தயாரிலிருக்கின்றன அல்லவா?'' என்றான் கமணன். அந்த வினாவை அவன் கேட்கும் போது, அவனது மனதில். "தமிழர்களை எதிர்த்துப் போராட வேண்டிய இந்த நேரத்தில், உடன்பிறந்த தன் தம்பியின்மீதே படையெடுக்க வேண்டி நேர்ந்த சந்தர்ப்பங்களின்மீது அவனுக்கு ஒரு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. அதே சமயம், பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பு, தாங்கள் ஒருவர்க் கொருவர் பகைமை பாராட்டுவதில்லை என்று, உணவின் முன்பு அமர்ந்து தன் தந்தைக்கு வாக்குறுதி யளித்ததும் நினைவுக்கு வந்தது. அமைச்சர் பதில் சொல்லும் முன்பு, 'ஏன் அமைச்சரே! ஒருவேளை, மகாகாமாவின் மன்னனாக ஆகவேண்டும் என்று அவன் விரும்பி இருக்கலாமோ?" என்றான்.

சகோதரர்களுக் கிடையே இப்படியொரு நிலைமை ஏற்படுவதற்கு வித்தூன்றி விட்டவர், காலதேவனால் காணாமல் போய்விட்ட பின்பு, தொடர்புடைய தீசனே முன்வந்து காரணம் கூறினாலொழிய சரியான விளக்கம் கிடைக்கப் போவதில்லை. என்றாலும் அவர்கள் அப்போது அதுபற்றி விவாதிக்கத் தான் வேண்டியிருந்தது.

"இருக்கக்கூடும் அரசே! ஏற்கெனவே, தீசன் கல்யாணியில் எல்லா அதிகாரங்களும் நிரம்பியவனாக இருந்திருக்கிறான். மகாகாமாவுக்கு நீங்கள் மன்னராகிவிட்டால், உங்களுக்கு அடங்கியவனாக இருக்க வேண்டுமே என்ற கவலை ஏற்பட்டிருக்கலாம்! மண்ணாசை ஆயிற்றே! உலகத்தின் எல்லா இன்பங்களையும் இருந்த இடத்திலிருந்தே பெற்றுச் சுவைக்கும் அனைத்து அதிகாரங்களையும் தரவல்லதல்லவா அந்த மண்ணாசை!''—என்றார் காசியர்.

"என்றாலும் இப்படியொரு நிலைமை எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடாது அமைச்சரே! என் உடன் பிறந்தவனையே அழித்து ஒழித்துவிட்டு, என் அதிகாரத்தை நான் நிலைநாட்டிக் கொள்ளவேண்டுமா?''

"அப்படியானால் ஒன்று செய்யலாம் அரசே! நாம் சரணடைந்து விட்டதாகச் செய்தி அனுப்பி விடுவோம்! அப்போது எதிர்க்க வேண்டி இராது''— என்றார் இகழ்ச்சியாக, காசியர்.

அவர் எந்தப் பொருளில் அப்படிச் சொல்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளாமல் இல்லை கமணன். "என் வீரத்தை நீங்கள் அத்தனைத் துச்சமாக மதித்து விட்டீர்களா அமைச்சரே! நான் பாச உணர்வோடு பதைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் கேலி புரிகிறீர்கள்! நீங்கள் எனது ஆணைக்குட்பட்ட அமைச்சர் என்பதும், உங்களது நினைவில் இல்லாமல் போய் விட்டது இல்லையா?'' என்றான் சற்றுக் கோபமாக!

"பெரும்பான்மையான சந்தர்ப்பங்களில் எனக்கு அப்படி எண்ணிப்பார்க்கும் நிலைமையே ஏற்படுவதில்லை இளவரசே! ஏனென்றால், மறைந்த மன்னர் அவர்கள், தம் அதிகாரங்களை, அரசியார் அவர்களிடம் ஒப்படைத்த பின்பு, யாருக்கும் முறைப்படி என் அமைச்சுப் பணியை ஆற்ற இயலாதிருந்திருக்கிறேன். ஆனால் இளவரசே, நான் அமைச்சுப் பணி ஆற்றுபவனாக இருந்தாலும், என்னைவிட உயர்ந்த அந்தஸ்திலிருக்கும் உங்களைப் போன்றவர்களுக்குக் கூட அவ்வப்போது ஆலோசனைகளும்கூட வழங்கும் கடமையும் இருக்கிறது. அந்தக் கடமையில்தான் நான் யோசனைகளைச் சொல்கிறேன். இந்த நாடும், நாட்டு மக்களும், அரசர் என்ற அந்தஸ்திலிருப்பதற்காக உங்களுக்கோ, உங்களது பரம்பரைக்கோ அடகு வைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை என்றும், நாட்டு மக்களது தேவைகளையும், வெறுப்பு விருப்புக்களையும் அறிந்து தீர்த்துவைக்கும் ஒரு சேவகர்களாகத்தான் நாம் இருக்கிறோம் என்பதையும் நீங்கள் உணர்வீர்களானால், பாசம் பற்றியோ, உடன்பிறந்தவனாயிற்றே என்பதுபற்றியோ, இப்போது பேசிக்கொண்டிருப்பீர்களா? ஏன் படையெடுத்து வந்துகொண்டிருக்கிறான் என்ற செய்தி கிடைத்த இவ்வளவு நேரத்துக்குப் பிறகும், எதிர்த்தாக்குதலுக்கு நீங்கள் உத்திரவிட்டீர்களா? சொல்லுங்கள் இளவரசே!''—என்றார் காசியபர் சற்று வருத்தம் தோய்ந்த தொனியில்!

"போர்த்தினவு என்பது என் குருதியுடன் கலந்திருக்கிறது அமைச்சரே! போரைக் கண்டு நான் கலங்கவில்லை. நாம் யாருடன் பொருதவேண்டியிருக்கிறது என்பதை எண்ணித்தான் வருந்துகிறேன். அதுவும் கூடாது என்று கூறுகிறீர்கள் நீங்கள். நான் கவலைப்படுபவனாக மட்டும் இருக்கிறேன்! அமைச்சரே! ஆயத்தங்களுக்கு ஆணையனுப்புங்கள். நானே தலைமையேற்றுப் போகிறேன். சூரநிமிலன் திரும்பி வந்ததும், ஒரு துணைப் படையுடன், சுற்றுவழியாக தீகவாபி சென்று, அங்கிருந்து தீசனை எதிர்த்து முன்னேறச் சொல்லுங்கள். நான் மகாகாமாவிலிருந்து முன்னேறி, வழியிலேயே அவனை மடக்கித் தாக்குகிறேன். ஊம், போய்விடுங்கள் இங்கிருந்து!'' என்று கர்ஜித்தான் கமணன்.

அமைச்சர் பதில் சொல்லாமல் அங்கிருந்து புறப்பட்டார். அவரது ஆழமான இதயத்தில், தானும் தனது பதவியும் துச்சமாக மதிக்கப்பட நேர்ந்தது பற்றியும், அது எந்த ஆணவத்தின் அடிப்படையில் உருவாயிற்று என்பதுபற்றியும் சிந்தனை உருவாகிக் கொண்டிருந்தது.

தனித்து விடப்பட்ட கமணன், எதிர்பாராத இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், நந்திமித்திரனை, தம்பனைக்கு அனுப்பிவைத்து விட்டதை நினைவுகூர்ந்தான். தம்பனைக்குத் தகவல் தந்து, அவன் திரும்புவதற்குள், தீசன் படையுடன் தலைநகருக்குள் புகுந்துவிடக்கூடும்

என்ற அச்சமும் உடனே பற்றிக்கொண்டது. இனி நந்திமித்திரன் திரும்பும் வரையில் காத்திருக்க முடியாது என்ற உணர்வு பெற்றபோது, அவன் படையுடன் எதிர்த்தாக்குதலுக்குத் தன்னை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டான்.

அந்த உணர்வு ஏற்பட்டதுமே, அவனுள் ஒரு பரபரப்பு காணப்பட்டது. கற்பனைகளில் மூழ்கித் தவிக்கும் அவனது இயல்பு, வழக்கப்படியே எவை எவைகளைப்பற்றியோ கற்பனை செய்ய முனைந்தது. அந்தக் கற்பனையில், அவன் தீசனை வெற்றிகொண்டு, மன்னனாக முடிசூட்டிக்கொள்கிறான். அனுராதபுரத்தின்மீது போர்ப் பிரகடனம் செய்துவிட்டு, எள்ளாளரைக் கொன்று வீழ்த்தி, இலங்கைத் தீவு முழுமைக்கும் தானே மன்னன் என்று அறிவிப்புக் கொடுக்கிறான்! விசித்திரமானவன்தான் கமணன்!

* * *

தீசன், விகாரதேவியைக் கைது செய்து, காவலில் வைத்துவிட்டு, படைகொண்டு, மகாகாமாவின் மீது தாக்குதல் நடத்த வந்துகொண்டிருக்கிறான் என்ற செய்தியை, அனுராதபுரத்தின் ஒற்றுத்துறை, அரசர் எள்ளாளருக்குச் சமர்ப்பித்தது.

இதுகுறித்துத் தனியாக, சோழப்பேரசரும் சோழமாதேவியும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தனர். "இதுபற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய் தேவி?" என்றார் மன்னர்.

"என்ன இருந்தாலும் பிரபு ரோகணநாடு நமது பகைநாடுதான் என்றாலும், தீசன், படையெடுத்து கமணனைத் தாக்குவதை நான் அனுமதிக்கவில்லை. தாயென்றும்கூட பாராமல் அந்தச் சின்னவன், சிறைப்படுத்திய அநீதியை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது" என்றார் தியாகவல்லிதேவி.

மன்னர் பதில் சொலவில்லை. மாறாக மெல்லிய புன்னகையை உதிர்த்துவிட்டு, "நீ ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையானால், தேவி, இப்படி நடப்பதை உன்னால் தடுத்துவிட முடியுமா? தடுத்து நிறுத்த நடவடிக்கைகள் எடுக்கமுடியுமா?" என்றார், மன்னர். தடுப்பது, தடுக்க நடவடிக்கை எடுப்பது என்ற சொற்களை உகுத்ததும் தேவியின் இதயத்தில் இதுவரையில் உருவாகாத சில எண்ணங்கள் உதயமாகத் தொடங்கின. இந்த சகோதரச் சண்டையைத் தடுத்து நிறுத்தத் தான் ஏன் ஒரு நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடாது? இந்த நடவடிக்கையின் மூலம், அனுராதபுரத்தின் மீது, அனாவசியமாக ரோகணா கொண்டிருக்கும் பகையை ஏன் மாற்ற முயற்சிக்கக் கூடாது? என்கிற முறையில் சிந்தனைகள் முளைவிடத் தொடங்கி விட்டன.

தேவியின் அமைதியைக் கண்டு, அவரது சிந்தனையைக் கிளறிவிடும் தன்மையில், மன்னர், "என்ன தேவி, தடுப்பு நடவடிக்கைகள் எப்படி இருக்கலாம் என்கிற சிந்தனையில் மூழ்கிவிட்டாயா?" என்றார். மீண்டும் மன்னரது அந்த வினா, சோழதேவியின் எண்ணத்தை தீவிரப்படுத்தத்தான் பயன்பட்டது. "ஆமாம் பிரபு! இந்தப் போரைத் தடுக்க நான் ஏதாவது உருப்படியான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளத்தான் வேண்டும்! அதற்குத் தாங்கள் என்னை அனுமதிக்கத் தான் வேண்டும்!" என்று சொல்லிவிட்டார்.

தேவியின் தீவிரத்தைக் கண்டு, மன்னர் ஒரு விநாடி திகைத்துத்தான் போனார். விளையாட்டாகப் பேசிய பேச்சு, இப்படி ஒரு விபரீதத்தை உண்டாக்கி விடும் என்று மன்னர் நினைக்கவில்லை. தேவியின் அந்தத் தீர்மானத்தைத் தடுத்து நிறுத்துவதும் நல்ல பயனை நல்காது. தன்னை அனுமதிக்கவேண்டும் அந்த முயற்சிகளுக்கு என்று வேறு தேவி கேட்டு

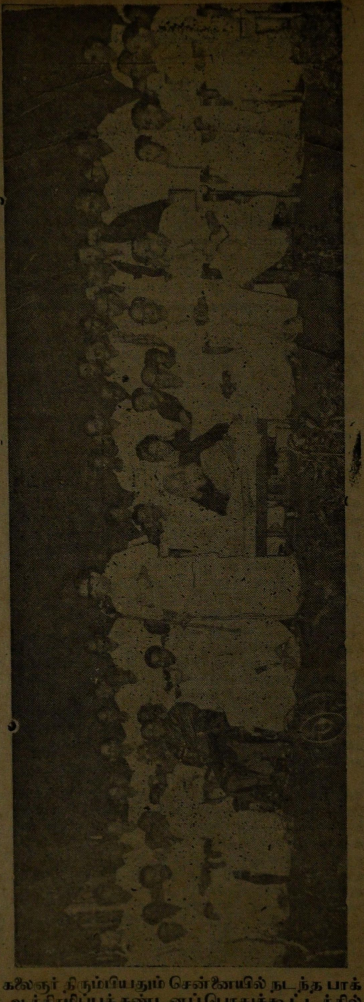

கலைஞர் திரும்பியதும் சென்னையில் நடந்த பாக் ஆக்கிரமிப்புக் கண்டனப் பொதுக்கூட்டத்தில் முதல்வரும் அனைத்துக் கட்சியினரும்.

விட்ட பின்பு, தடுத்து நிறுத்த நினைப்பது நல்ல தாகாது. என்றாலும் சில நாட்களுக்கு முன்பு, தேவி, இரத்தின விஷயமாக, 'என்னை இதுபோன்ற விவகாரங்களிலிருந்து முழுமையாக விடுவித்து விடுங்கள்' என்று தன்னிடம் கேட்டுக் கொண்டதை நினைவு கூர்ந்தவராக மன்னர் "என்ன தேவி, சில நாட்களுக்கு முன்புதானே நீ, இதுபோன்ற விவகாரங்களில் இருந்து முழுமையான விடுதலை கேட்டாய்! அதற்குள் மறுபடியும் ஒரு தொல்லையை ஏற்க விரும்புகிறாயே!'' என்றார்.

தான் கூறியதையே, தனது வேண்டுகோளுக்குப் பதிலாகத் தந்த மன்னரை ஒரு கணம் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டு தேவியார், "அப்போது நீங்கள் எனக்கு அதற்கு அனுமதி அளிக்கவில்லை என்பதை நான் மறந்துவிடவில்லை பிரபு! மாறாக, என் விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு, அத்தனைச் சீக்கிரம் பயன் கிடைத்துவிடாது என்றும் கூறிச் சமாளித்தீர்கள் என்பதும் என் நினைவிலேயே நிற்கிறது. என்னை அரசியல் சகதியிலிருந்து விடுவித்துவிடவும் நீங்கள் தயாரில் இல்லை. அத்துடன் சில கட்டுப்பாடுகளையும் புகுத்த நினைக்கிறீர்கள். பிரபு! நீங்கள் எது வேண்டுமானாலும் சொல்லுங்கள்! ஆனால், நான் விகாரதேவியைச் சந்திக்கவும், இந்த சகோதரச் சண்டையை நிறுத்தவும் எடுக்க விரும்பும் நடவடிக்கைகளுக்கு நல்லாதரவு தாருங்கள்'' என்று கூறிவிட்டு, ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கினார்.

"ஆக, என் தேவியை இந்த விஷயத்தில் கட்டுப்படுத்த என்னால் முடியாது...'' என்று மேலும் எதையோ சொல்லப்போனார் மன்னர். தேவி குறுக்கிட்டு, "அப்படிச் சொல்லாதீர்கள் பிரபு! எரியூட்டி வைத்து, அதிலே இறங்கி மூழ்கிவிடு என்று கூறினால் கூட நான் தங்களை மறுத்துரைக்க மாட்டேன். ஏனோ, இந்த விஷயத்தில் என் மனம் நாட்டம் செலுத்திவிட்டது. யோசனைகளை வழங்கி எனக்கு ஆதரவு காட்டுங்கள் பிரபு'' என்று கெஞ்சத் தொடங்கிவிட்டார் சோழதேவி.

மன்னரின் நிலையும் சங்கடமாகப் போய்விட்டது. இனி தேவியைத் தடுத்துப் பயனில்லை என்று முடிவுக்கு வந்துவிட்டார். இது தொடர்பாக அடுத்துதான் என்ன செய்யவேண்டும் என்பது குறித்து யோசிக்கத் தொடங்கிவிட்டார் மன்னர்.

* * *

மகாகாமாவில், கமணன் கற்பனையில் மட்டுமே மூழ்கிவிடவில்லை. தான் ஒரு இளவரசன் என்று மட்டும் இருந்துகொண்டு போரைத் தொடங்குவது நல்லதல்ல என்ற எண்ணத்தில் முடியேற்பு வைபவத்தை உடனே நடத்தி முடித்துக்கொண்டான். அதற்கு முழு ஆதரவையும் முழுமனதுடன் தராத முதலமைச்சர் காசியபர் இதனைஒரு சடங்காக மட்டும் நடத்திவைத்தார். பொதுமக்கள்கூட சரியாக எவரும் பங்கேற்கவில்லை. முறைப்படி உரியவர்கள் எவருக்கும் அழைப்புக்கள்கூட அனுப்பவில்லை ஒரு போர்க்கால நடவடிக்கை என்பதுபோல முடியேற்பு வைபவம் நடந்து முடிந்தது. அதே வேகத்தில் படைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு, தீசனை எதிர்க்கப் புறப்பட்டு விட்டான். கமணன், ரோகணுவின் அரசுப் பதவியை ஏற்றுக்கொண்ட செய்தி, தீகவாபியிலிருந்து படை நடத்திவந்து கொண்டிருந்த தீசனுக்குக் கிடைத்தது. எரியும் தீயில் எண்ணெய் பட்டது போலானான் தீசன். பகை உணர்வு மிகுதிப்பட்டது, படைகளைத் துரிதப்படுத்தினான்.

* * *

இருதரப்புப் படைகளும் சூளங்கனியமித்தி என்ற இடத்தில் மோதிக்கொண்டன. கமணனைப்

கலைஞர் சொல் கேளீர்!

"இந்தியாவுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற நெருக்கடியைப் போர் வீரர்கள் மட்டும் சமாளித்துவிடுவார்கள் என்று நாம் கைகட்டி வாளாயிருத்தல் கூடாது—அப்படி இருக்கவும் முடியாது; இந்திய நாட்டில் இருக்கின்ற ஒவ்வொரு குடிமகனும் நெருக்கடிப் பொறுப்புக்களை உணர்ந்தாக வேண்டும்.

"போர்க் கருவிகளைப் புதிது புதிதாக வாங்குவதற்கும்—போர்த் தளவாடங்களை உற்பத்தி செய்வதற்கும் ஏராளமான பணம் தேவைப்படும்; அதை அட்டியின்றித் தருவதற்கும் இந்தியாவில் இருக்கின்ற ஒவ்வொரு குடிமகனும் தயாராக இருக்கவேண்டும்—அதில் தயக்கம் காட்டக் கூடாது.

"அதிலும், தமிழகம் இந்தியாவில் இருக்கின்ற எல்லா மாநிலங்களுக்கும் வழிகாட்டியாக இருக்கவேண்டுமென்றும்—தமிழ் நாட்டில் இருக்கிற நாலரைக் கோடி மக்கள்மீதும் நம்பிக்கை வைத்து—இதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்; போருக்கான நிதியைத் திரட்டுகிற பணியைத் தொடங்க வேண்டும்.

போர் வீரர்களுக்குத் தேவைப்படுகின்ற மருந்துகளை வாங்கிப் போர்முனைகளுக்கு அனுப்புதல் — தேவையான உடைகளை வாங்கி அனுப்புதல்—போர்முனைக்குச் சென்று போரில் ஈடுபட்டிருக்கும் வீரர்களின் குடும்பங்களுக்குத் தேவையான வசதிகளைச் செய்து தருதல் ஆகிய காரியங்களில் நாட்டில் உள்ள நல்லவர்கள் ஈடுபட வேண்டும்.''

பொறுத்தமட்டில் உக்கிரமாகத்தான் போர் செய்தான். ஆனால் அவன் அழைத்துச் சென்ற படை வீரர்களும் கமணனைப்போல் போராடி இருந்தால், அந்த கதி அவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்காதே!

ஒருவனது மனோவலிமை மட்டிலுமே ஒரு போரில் வெற்றியைத் தேடிக் கொடுக்கப் போதுமானவை அல்லவே! சுற்றுச் சார்புகளும் சாதகமாக இருக்கவேண்டுமே! காசியபர், கொண்ட ஆத்திரம், கமணனது படைவீரர்களிடையே ஒரு குழப்பத்தையும், அதிருப்தியையும் அல்லவா உண்டாக்கிவிட்டது. அந்த வீரர்களிடையே அவர், கமணனைப்பற்றி தவறான கருத்து விதையை அல்லவா தூவிவிட்டிருக்கிறார்! போதாக்குறைக்கு வீரர்களது நேரடித் தலைவனான சூரநிமிலன்கூட, படையெடுப்பில் பங்கு கொள்ளவில்லையே! அதற்குக் கூறப்பட்ட காரணமே, சூரநிமிலன்மீது நம்பிக்கை இன்மை என்றல்லவா!

சூளங்கனியமித்தி போரில் கமணன் தோற்றுத்தான் போனான். உயிர்தப்பிப் பிழைத்தால் போதும் என்று ஓடிப்போய்விட்டான் போர்க்களத்தை விட்டே! வரலாறு காரி உமிழும் இந்தச் செய்தியைக் கேட்க! ஆனால், காரி உமிழப்படவேண்டியவர் யார்? அது ஆராய்ச்சிக்குரியதுதான்!

தப்பி ஓடியவனைத் தொடர்ந்தான் தீசன். ஆனால் அவனே அதிர்ச்சி அடையும் வகையில், தடுத்து நிறுத்தப்பட்டான், சோழப் பேரரசி தியாகவல்லி தேவியினால்! தேவியாருக்குத் துணையாக வந்திருந்த விஜிதபுரக் கோட்டைத் தலைவன் வீரபாகுவினால்!! எதிர்பாராத அந்த இடத்தில் எதிர்பாராதவர்களது அந்த சந்திப்பால், உண்மையிலேயே தீசன் திகைத்துவிட்டான்!

பணமழையில் நனைந்திடக் கணமும் தயங்காதீர்!

கொடுங்கள் ஒரு ரூபாய்! பெறுங்கள் ஒரு லட்சம்!!

ஒரு ரூபாய் கொடுத்து தமிழ்நாடு பரிசுச் சீட்டு வாங்கினல் உங்களுக்கு ஒருலட்சம் ரூபாய் பரிசாகக் கிடைக்கலாம். எனவே

இன்றே வாங்குங்கள் தமிழ்நாடு அரசு பரிசுச் சீட்டு

ஒரு சீட்டின் விலை ஒரு ரூபாய் தான்.

(ஒவ்வொரு வரிசைக்கும்)

முதல் பரிசு: ஒரு லட்சம் ரூபாய்

5	இரண்டாவது பரிசுகள் ஒவ்வொன்றும் ரூ. 10 ஆயிரம்	ரூ. 50,000
10	மூன்றாவது பரிசுகள் ஒவ்வொன்றும் ரூ. 5 ஆயிரம்	ரூ. 50,000
50	நான்காவது பரிசுகள் ஒவ்வொன்றும் ரூ. 1000	ரூ. 50,000
1000	ஐந்தாவது பரிசுகள் ஒவ்வொன்றும் ரூ. 100	ரூ. 1,00,000

மோத்தப் பரிசுகள் 4264.

மோத்தப் பரிசுத் தோகை ரூ. *

14,00,000

குலுக்கல் நாள்: 31-12-71

தமிழ்நாடு பரிசுச் சீட்டு இதுவரை 264 லட்சாதிபதிகளை உருவாக்கியுள்ளது.

வெளியீடு: இயக்குநர், செய்தி மக்கள் தொடர்புத்துறை, தமிழ்நாடு அரசு, சென்னை-9

எல்லா விவரங்களுக்கும் தொடர்பு கொள்ளவேண்டிய முகவரி: இயக்குநர், தமிழ்நாடு பரிசுச் சீட்டு, சென்னை.2

*4 வரிசைகள் வெளியீட்டுக்கு உரியது.

ஆசிரியர் வெளியிடுபவர் சி. என். ஏ. இளங்கோவன் அவர்களால், காஞ்சிபுரம்-3